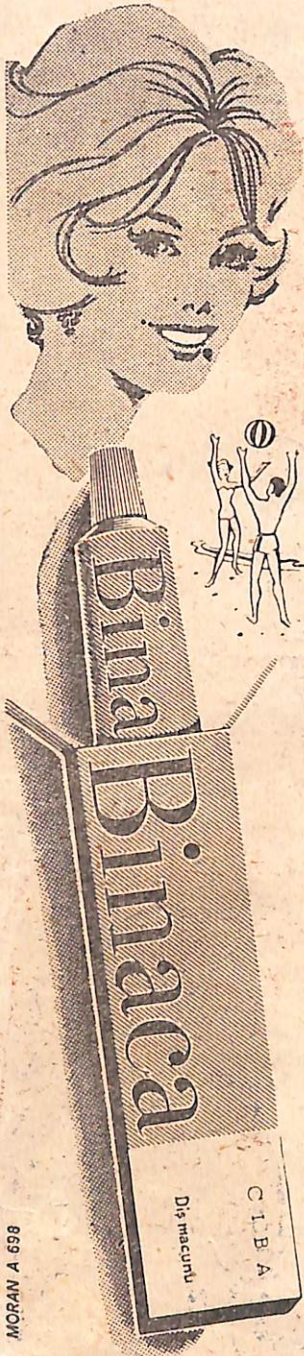

«Amerikalı bir milyoner kızı, sevdiği Türk genci ile gecekonduda yaşıyor.» (Gazeteler)

«İki gönül bir olunca samanlık seyran olur!»

Yaz sıcaklarında

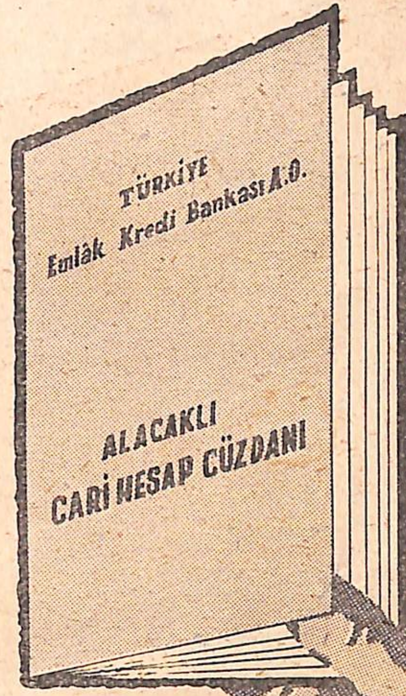
MORAN A 698

☆ Serin bir ağız

☆ Bembeyaz dişler

Reklâmetrik - 2871 147

Bu cüzdan ile ...

...biriktirmiş olduğunuz paralar mutlaka değerlenecektir.

Bankamıza yatıracağınız tasarruflarınız, her zaman emniyette kalacağı gibi, o/o 6,5'a kadar faiz alarak zengin para ve apartman daireleri ikramiyelerine katılabilir.

TÜRKİYE
EMLÂK KREDİ
BANKASI

SAVAŞ REKLAM TEL 11965 ANKARA

Basın 8745 A 5495 - 148

Bir Hikâye Yarışması...

* **AKBABA, 4 Temmuzda çıkacak 8 sahife ilâveli yaz sayısında bir hikâye yarışması açıyor.**

* Bu hikâye yarışmasının müddeti yoktur. Kalemine ve sanat gücüne güvenen her okuyucu katılabilir.

* Hikâyeler, kâğıdın bir yüzüne ve mutlaka yazı makinesi ile yazılmış olmalıdır.

El yazısı ile gönderilecek hikâyeler yarışmaya katılmıyacaklardır.

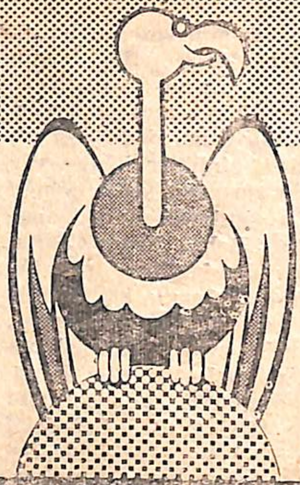
* Kabul edilen hikâyeler üç dereceye ayrılacaktır: Bir yıldız, iki yıldız, üç yıldız.

* **Bir yıldızlara 50, iki yıldızlara 75, üç yıldızlara 100 lira armağan edilecek ve bu yazı bedelleri posta ile adreslerine gönderilecektir.**

* Hikâyelerin AKBABA adresine gönderilmesi ve zarfın üzerine «Hikâye yarışması» yazılması rica olunur.

Ak. 149

Akbaba

SİYASÎ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Erdoğan Özer.
*
Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yılığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 4 — Sayı : 100
27 Haziran 1963
YIL : 41
*
Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

DÜŞÜNCE YASAĞI!

Yarım yüz yılı geçti. Köprü başında, gizli eller, tabanca kurşunu ile bir adamı öldürdüler.

Öldürülen adam bir kafa adamı, bir politika adamı, bir basın adamı idi: Ahmet Samim!

Öldürenler mi?... İttihatçılar.

Bu adamın adını, benim yaşımdakiler unutmaz. Yakın tarihimizi inceliyen gençlerimiz de bilirler elbet.

Sanırım, meşrutiyetin ilk cinayetidir bu... Resne dağlarından inen başı külâhlı, eli silâhlı hürriyet, işe, köprü başında yazar öldürmekle başlamıştı.

Kimdi bu Ahmet Samim?.. Galatasarayda okumuş, Amerikan Kolejini bitirmiş bir batılı kafa... Neydi suçu bu Ahmet Samim'in?.. Osmanlı İmparatorluğunun idaresini eline alan İttihat ve Terakki fırkasını tenkit etmek...

Birinin kalemi ile akıttığı mürekkebe, öbürü tabancası ile kan akıtarak karşı koymuştu!

İşte 53 yıl önceki Hürriyet anlayışımız.

Meşrutiyetin «Ya hürriyet, ya ölüm» kabadayıları, keçe külâhlarındaki «Hürriyet»i atmışlar, yerine bir başka söz koymuşlardı: «Ya hükûmet, ya ölüm!»

Bu hırsla neler kaybettiğimizi saymak, okurlarımı yok yere yormak olur. Sadece o günkü vatan haritası ile bugünkü vatan haritasına bakmak yeter!

Aradan geçen zaman, yarım yüz yıldan çoktur. Ne oldu? Politikacı sınıfta belirli bir kafa değişikliği görüyor musunuz?

Size, son günlerde aldığım mektupları anlatayım biraz:

Adı bile sinirime dokunan şu Adalet Partisinin tutumu üstüne bir iki cümle yazmışım... Saman kâğıdına daktilo ile döktürülmüş iki sayfa dolusu küfür:

«Ey dinsiz!.. Ev imansız!.. Seni, o küçümsediğin Gümüş Pala ile gırtlağından değil, kör testere ile ensenden keseceğiz!»

Kendi kendime gülümsüyorum: Acaba nerede?.. Kubilây'ın kurban edildiği Menemen meydanında mı?

Ertesi hafta, kalemimin ucu İnönü'ye dokunmuş. Sanki ayni kafadan, ayni makineden çıkmış iki sayfalık bir mektup daha:

«Ey eceli gelen köpek!.. Sen, C.H.P. mabedinin kutsal duvarına işiyorsun... Elimizi, nihayet pis kanınla kirletmeye zorlama bizi!»

Vay canına... Acaba nerede?.. Ahmet Samim'in bir kurşunla yere serildiği Köprü başında mı?...

Bir başkası, Akbaba yazı kadrosunu, karikatür kadrosunu ele almış, hepimizi komünist uşağı ilân ediyor...

Bir daha başkası, hacılara döviz verilmesine karşı koyduğum için, nerede ise Hürriyet meydanına yığdığı çalı çırpı ortasında beni bir sırığa bağlayıp ateşe verecek!

Bana diş ve bıçak bileyen bu düşmanlarıma karşı dostlarım yok mu? Vaaar... Hem öylesine var ki, bu dostlar, o düşmanları, tekmeyle, yumrukla değil, tükürükle püskürtür!

Ama benim zorum düşmanlarımla... Düşünüyor, onlarla da dost olmanın yolunu, çaresini arıyorum... Bulacağımı bilsem, Arşimet gibi hamama bile gideceğim!

Yok... Bunun çaresi yok... Çare bulan olmadı bu yâreye!

Efendim, kafa benim, kalem benim değil mi?.. Adalet Partisinin gidişini, Gümüş Pala'nın tutuşunu beğenmiyorum...

Sen misin beğenmiyen?.. Vay alçak vay!

Bir başka gün İnönü'nün tutumu, C.H.P. nin gidişi düşünceme uygun gelmiyor...

Tarafsız yazar, tarafsız düşünür, tarafsız gazete budur...

Hayır, sayın taraflı senin bu tarafsızlığını da affetmez. İlle onun gibi düşünecek, ondan yana olacaksın.

Pekiyi ama, yan bir değil, iki değil, üç değil ki... Hattâ yanlar içinde bile yanlar var.

Ne olur sayın yanlar, müsaade buyursanız da, hiç kimseden yana olmasam, yalnız kendimden yana olsam?

Hayır.. İllâ yanlardan yana olacaksınız!

Ama bu kadar yana, kalem değil, Deniz Yollarının yandan çarklıları bile dümen uyduramaz!

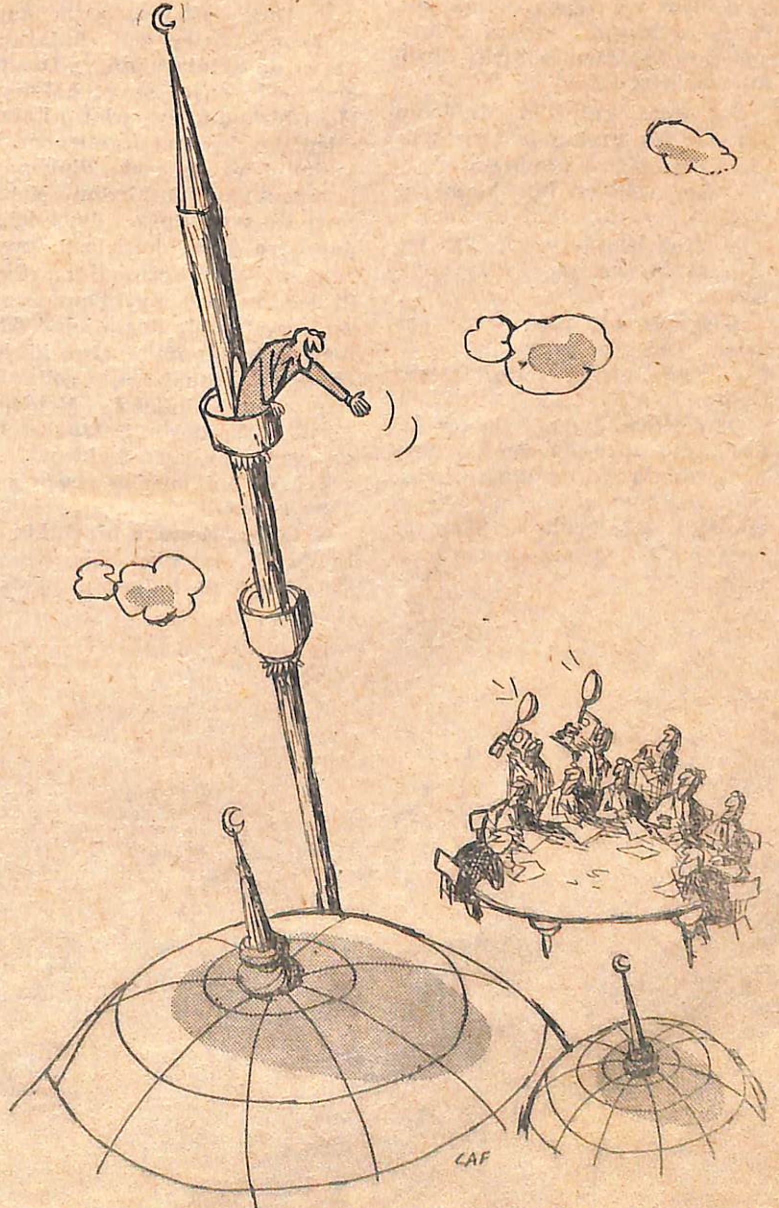
Sayın İnönü ne kadar övünürse övünsün.. Biz, aydınların ışık tuttuğu bir ortam içinde siyasî tartışmalar değil, bir ortaçağ karanlığı içinde mezhep kavgaları yapıyoruz.

1945 den bu yana kaç yıl geçti?.. On sekiz, değil mi?... Biz, onsekiz yılda daha tarafsız bir yazarın kalemine saygı göstermeyi bile öğrenemedik...

Ne bindokuz yüz kırkbeşi?.. Hâlâ, hâlâ, hâlâ Ahmet Samim'in şehit düştüğü günde, 1910 un kanlı kaldırımları üstündeyiz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Ziya Müezzinoğlu basın toplantısı yaptı...» — Gazeteler —

Müezzinoğlu — Haydin kalkınmaya!..

BABALAR GÜNÜ

Naci Sadullah

BEN buzlu biramı yudumlarken o:

— Garson, bana bir duble rakı daha... diye seslendi.

Hele içki sofrasında kimsenin keyfine karışmak âdetim olmadığı halde:

— Dostum, sakın fazla gelmesin?... Dedim. Çünkü, ısmarladığı duble, şu bir saat içinde içtiklerinin yedincisi olacaktı.

O, dudak bükerek:

— Gelmez, dedi... ve ilâve etti:

— Gelse bile ne çıkar? Batmış geminin dibe oturmaktan korkusu olur mu?

Karşılaşıp masa başına oturduğumuzdan beri, onun mektepten bildiğim huyuna taban tabana aykırı bir neşesizliği vardı. Mektepte «Makara» lâkabını ona, hepimizi kişneme taklidi yapıyor zannına düşüren çıngıraklı kahkahalarından ötürü takmıştık.

Şimdi ise, bir saattir, elli üç yılın aklarını taşıyan seyrekleşmiş saçlarının altında: «İstifa etsem mi etmesem mi?» diye kıvranan bir bakanınki kadar asık bir suratla oturan üzgün adam sanki bizim «Makara Rıfkı» değildi. Kendi kendime: «Bunun bir derdi olduğu muhakkak, diyor ve: Acaba sorsam mı, yoksa açılmanın ondan gelmesini mi beklesem?» diye düşünüp duruyordum.

Garsonun getirdiği dublenin yarısını bir yudumda yuvarlayıp da mezelere uzanırken:

— Sen eskiden bu kadar içmezdin Rıfkı, dedim.

— Yine içmiyorum... Bu akşam senin şerefine aştım sınırları...

Artık fırsatı kaçırmaya gelmezdi. Bir göz kırpışı ile:

— Sade benim şerefime mi? Dedim.

O, yüzüme dalgın dalgın bakıp biraz düşündü. Sonra, başını hafifçe öne eğip doğrultarak:

— Haklısın, dedi, bu akşam sınırları sade senin şerefine aşmadım... Bu akşam içmeye mecburum.

— Sebep?

— Sebep uzun birader... Taaa «Analar günü»nden başlıyor...

— Anlıyamadım?

— Elbette anlıyamazsın.. Kâhin değilsin ya?

Sonra birden, damdan düşer gibi sordu:

— Senin valide hayatta mı?

— Değil maalesef...

— Allah kalanlara ömür versin...

— Amin... Ama neden sordun birdenbire?

— Şayet valide hayatta olsa idi, geçen «Analar günü»nde sizin yaptığınızı soracaktım...

— Ne yapacaktık? Rahmetlinin elini öper, duasını alır, otururduk...

— Ben, bizde de öyle olacak sanmıştım... Gerçi sonunda ben de oturdum ama, koltuğa, kanepeye değil, şapa oturdum dostum...

— Söylemesi ayıp, ben yine bir şey anlıyamadım...

Rıfkı:

— Dur, patlama.. artık anlatacağım... Zaten sen «Anlatma» desen de anlatacağım... Deminden beri sustuğuma bakma... Hem birkaç tane parlatıp kafayı dilediğim kıvama getirmek istedim, hem de senin dinlemeye iştahlanmanı bekledim. Yoksa bugün sana doya doya içimi dökmeye daha karşılaşır karşılaşmaz karar vermiştim... Şimdi kaçsan da kurtulamazsın... Zira candan bir dosta içimi dökmeye o kadar muhtaçtım ki, bir az daha bunalsam, yollarda: «Nerdesin Sadullah?... Nerdesin Ferit?... Nerdesin Şakir?...» Diye avaz avaz bağıracaktım.

Tekrar önümüzden geçen garsona seslendi:

— Oğlum, buraya bir duble rakı ile bir şişe bira daha getir... Şu masayı da kalkınma plânına uygun bir şekilde güzelce imar et...

Sofraya çeki düzen verilirken, Rıfkı kadehindeki rakıyı da yuvarlamış mezelerden birinin yanlış istimlâkine meydan vermemek için dikkatli bakışlarla sofranın temizlenişini teftiş ediyordu.

Biraz sonra âdeta yeniden kurulmuş masanın başında, bir zamanlar kendisine lâkab kazandırmış kahkahaların neden dindiğine karşı duyduğum merak içinde Rıfkı'yı dinlemeye koyuldum:

— Kardeşim, bildiğin gibi hayatta ola ola bir banka şefi olabildik... Gerçi sıfatımız büyük: Şaka değil banka bu... Şef sözündeki cakayı da bilirsin... Hele banka ile Şefi bir arada duyunca eloğlu bizi canlı birer para basma makinesi sanıyor. Hem sade eloğlu sansa öp te başına koy... Fakat gelgelelim, evdekiler de öyle sanıyorlar. Hele hanıma bu meselede hiç bir zaman meram anlatamadım. Bildiğin gibi halk şivesinde «Memur» «mamur» şeklini alır... Ben de Bankada memur değil, sözüm ona mamur... Şu çıkamaz olasıca şeflik ortaya çıkınca benim iki yakam büsbütün bir araya gelmez oldu. Zira bildiğin gibi bize aylıklarımızı taşıdığımız sıfatın parlaklığına değil, baremdeki yerimizin derecesine bakarak veriyorlar. Bu hesapla aldığım para, İstanbul şehrinde bana ancak orta halli bir aile hayatı sürdürebilir. Ama sen gel de bu gerçeği bizim evdeki millete anlat bakalım...

Olmıyacak bir şey istediği zaman: «Hanımcığım, ben bu bankanın sahibi değil, aylıklı memuruyum» diyorum. O hiç cevap vermeyip gülümsüyor: «Sen onu benim pabucuma yuttur» gibilerden... Bir gün «otomobil» diye tutturmaz mı?... Ben bunun imkânsız olduğunu söyleyince, anlatılmaz bir kırgınlıkla: «Yazıklar olsun sana, dedi. Sen git bankalarda binlikler içinde yüz sonra da koskoca şefin çoluğu çocuğu sokaklarda yaya dolaşsın... Maşşallah..» Ben: «Canım, hanımcığım, o binlikler tren, biz istasyonuz... Akşama kadar otuz milyon lira dağıtan veznedar, zaman gelir evine yaya gider» diyince, o, kaşlarını çatarak, sabıkalı sorgulayan komiser gibi soruyor: «Sen orada Şef değil misin?» Ve ben: «Şefliğine Şefim ama, ben o bankadan, kendi aylığımdan başka bir kuruş alamam» diyince, onun dudaklarında, yine «Sen onu pabucuma yuttur» gibilerden alaylı bir gülüş...

Rıfkı kadehine uzandı. Ben de bir sigara yaktım. İçimde katıla katıla gülme isteği var.. Ben bir facia dinlemeye hazırlanmıştım. O bana bir komedi anlatıyor. Kimbilir belki de hayatın ona facia gelen olayları benim için komedi.. Belki de benim facialarımı da.. anlatsam, ona komedi gelecek...

Rıfkı:

— Üstelik te, diye başladı, Allah eksik etmesin ama, bizim ev oldukça kalabalıktır da... Benim valide, hanımın validesi, benim büyük kız, küçük kız... Bunların kocaları... Gülçin'i de, Serap'ı da küçük birer memura vermiştik... «Bunlar şimdilik kendi gelirleri ile ev açamazlar... Bir müddet bizimle otursunlar, hem biraz para toplarlar, hem de zamanla aylıkları yükselir, ondan sonra başlarının çaresine bakarlar» diye düşünmüştük... Şimdi bunların birer de yavruları oldu... Etti sekiz... Bir de ben, dokuz... Arasıra hanıma: «Damatlar da biraz eve yardıma alışsalar fena olmaz» diyecek oluyorum, sanki ona adam soymayı teklif etmişim gibi kaşlarını çatarak: «Deli misin sen?... Oncağızların etleri ne, butları ne?... Hem ben, koskoca bir banka şefinin karısı gidip damada: «Oğlum, biz senin yardımına muhtaç kaldık» mı diyeceğim?...

«Ayol sen benim yüreğime mi indireceksin?... Bir daha böyle lâf istemem...» diyerek sıkı bir muhalefet nutku çekiyor.

Uzatmıyalım dostum, biz bu şartlar içinde geçinip gitmeye çabalarken geçende ortaya bir «Analar Günü» lâfı çıktı...

Ben önce bu lâf üzerinde hiç durmadım... «Bana ne Analar gününden?» Diyerek istifimi bozmadım. Fakat Sadullahcığım... Fakat Sadullahcığım... Vay, vay, vay, vaaay, sen misin istifini bozmayan?... Bir gün: «Evdeki bütün analara münasip birer hediye alınacak» denilmez mi?...

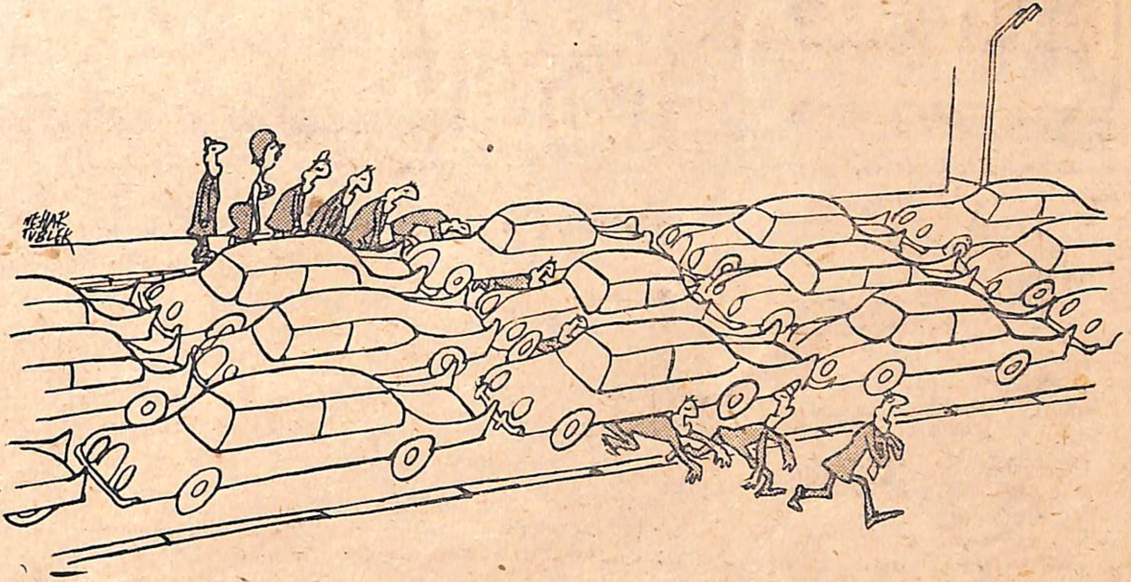
Eh, işte o zaman geriye kalmış canımın en az dörtte biri gitmiştir sanırım: Zira, ben, bizim evin adına «Anadolu» derim. Şimdi anaları bir hesaplayım da bak: Benim valide ana... Hanımın validesi ana.. Bizim hanım ana... Bizim Gülçin ana... Bizim Serap ana...

Hanım: «Ne gibi hediyeler alınacak» diye bir yoklamak is-

Köyden indim şehire...

Yazısız

tedim. Baktım ki onun saydıklarını almak, en az birkaç bin liralık mesele... Ben hediyeleri biraz ucuzundan tutmak isteyince hanımın kaşları her zamanki öfkesi ile çatıldı: «Ayıp, ayıp... Böyle şeyin münakaşası olur mu?... Bakkal Selâmi efendi bile hediyelerin senin dediklerinden kat kat üstününü almış... Sen ki, bakkal değil, koskoca bir banka Şefisin...»

Uzatmıyalım Sadullahcığım, sonunda her zamanki gibi yine hanımın dediği oldu: O mübarek Analar Gününü iki bin lira ile atlattık. Ama ben daha bu acıyı sindirmeden ortaya bir de «Babalar Günü» lâfı çıkmaz mı?... Önce, atlattığım Analar Gününün acısı ile «Gün» lâfından kuşkulandım ama sonra Babalar üzerine olacağını düşününce avundum: «Adam sendeee, bu seferki bizim günümüz, tehlike yok... Olsa olsa hediyeyi onların bana almaları lâzım... Ben de: İstemiyorum der, çıkarım işin içinden...»

Fakat ben bu tatlı düşünce ile avunurken bir akşam hanım, gayet sakin: «Bey, bu çocuklara ne hediye düşünüyorsun» diye sormaz mı?...

Ben, boş böğrüm muştalanmış gibi sıçramışım:

— Hangi çocuklara? Ne hediyesi?

— Aa, a, a... Şunun haline bak... Ne hediyesi olacak beyfendi?... Babalar gününü bizim damatlar öksüz çocuklar gibi boyunları bükük, elleri boş mu geçirecekler?... Sen evlât babasısın da onlar şam babası mı?

Bak Sadullahcığım, işte bu hiç aklıma gelmemişti. Galiba geçici olarak dilim mi tutuldu ne, hiçbir şey diyemedim...

Hanımın münasip gördüğü hediyeler, evdeki babaların birine bir altın tabaka, ötekine de bir çift altın kol düğmesi imiş...

Hanım, bu hediyelerin arkasından, dilinin altındaki bir baklayı daha çıkardı: «Bundan başka biz bir karar daha verdik: O gece burada senin şerefine uygun bir sofra hazırlıyacağız...»

— Ne sofrası?

— Babalar sofrası... Ayrıca sana almak için gözüme fevkalâde bir şey de kestirdim...

— Teşekkür ederim, dedim... Ben çocuk muyum hanımcığım? Bana hediye filân istemez...

— Şuna bak.. İstemezmiş... Köylü Nasibe hanım bile şu bakkal kocasına hediye alır da ben koskoca banka şefi kocama Babalar Gününde bir hediye alamıyacak mıyım?

— Hanımcığım, ben hediye istemem. Biliyorsun: Ben baba değil, dedeyim artık... Hayır sahibinin biri çıkar da bir gün bir de Dedeler günü tertiplerse o zaman icabına bakarız...

— Olur mu öyle şey? Sen torunlarının dedesisin. Ama, kızlarının da babasısın...

Ben içimden: «Olmaz olaydım» diyorum. Kendime alınacak bu hediye de bana kimbilir kaça patlayacak diyorum. O ise, görünce bayılacaksın diyor...

Görünceye kadar bekleyebilirsem iyi.. Ama korkarım ben o hediyeyi görmeden bayılacağım...

Bitmediii, ben alınacak hediyenin tasası içinde kıvranırken hanım bir Babalar Günü zokası daha atmaz mı?.. Ona da o gece için bir tuvalet yapılmalı imiş... Doğrusu, Babalar günü gecesine, külüstür bir kılıkla çıkmak, koskocaaa bir banka şefinin karısına yakışmazmış...

Ben: «Hanımcım, ben banka soyguncusu değil, banka şefiyim... Bu kadar masrafın altından nasıl kalkabilirim?» Diye sorunca cevap yine alaylı bir gülüş...

Sonunda tabiî yine onun dedikleri oldu ama, bu sefer borç artık paçalarımdan aktı Sadullahcığım... Bu suretle de Babalar gününde Anası ağlıyan yine ben oldum.

Evvelki gece, sofrada, Babalar Günü gecesine dâvet edileceklerin bir listesini hazırladılar: Partilerin aday listesi kadar uzun bir liste.. Ama çağırılanların hepsi bizim kızlarla damatların arkadaşları... İçimden ben bunların arasında ne yaparım?... Oldu olacak, bari şu listeye ben de yaşı yaşıma, başı başıma uygun bir iki dost ismi yazdırayım da Babalar Gecesinde düdük gibi yapayalnız kalmıyayım diye düşündüm. Ve bu düşünce ile de hanıma: «Bizim Hilmi Beyleri de çağırsak» dedim.

Hanım, acır gibi yüzüme baktı: «Ayol, dedi, Hilmi Bey de baba değil mi?.. Onun evinde de Babalar sofrası kurulmayacak mı? Hiç kendi sofrasını bırakır da buradaki babaların sofrasına gelir mi?»

Bu cevabı dinlerken artık nerde ise babalarım tutmak üzere idi. Yutkundum, kafamın içinde kendi yaşımda, baba olmamış bahtiyar bir dost aradım: Sen babasın.. Ferit baba.. Şakir baba.. Kâzım baba... Hasılı çağırılıp da gelebilecek bir tek baba olmamış eski bir dost hatırlıyamadım... Bu yüzden, sabahtan beri, oturup kalkıp, bu gece, benden uzak kuşakların gürültülü kalabalığı içindeki müthiş çilemi nasıl dolduracağımı düşündüm... Ve nihayet kararımı verdim: Babalar Gecesini, erkenden sızarak kutluyacağım...

Güldüm:

— Çok şükür onu da anladım, makaraları eskisi gibi koyvermeyişinin sebebini de anladım dostum... Ama buna rağmen dinlediklerim beni fevkalâde sevindirdi: Zira yaptığın girişe göre, ben senin başında ciddî bir felâket bulunmasından korkmuştum... Bunlar hayatımızın geçici yaz yağmurları... Sen, Allah korusun, büyük kasırgalardan kork.. O saatine baktı ve telâşla:

— Ooo, dedi, benim çok az vaktim kalmış. Hanım: «Sakın geç kalma, Babalar sofrasına sen başkanlık edeceksin» diye en az kırk defa söylendi. Geç kalırsam, Babalar sofrası iki defa burnumdan gelir... Garsooon... Oğlum, bana iki duble rakı, beye bir şişe bira daha... Ama babalar aşkına çabuk davran...

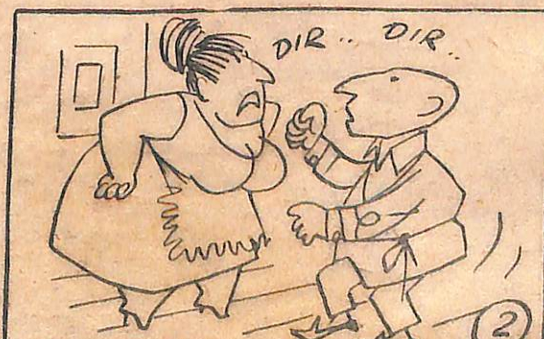
Garsonun getirdiği çift dubleyi kocaman yudumlarla yutarken, dostumun haline ağlamak mı, gülmek mi lâzım geldiğini kestirememiştim.

Biraz sonra, rakısını bitirip de gitmek üzere ayağa kalktığı zaman sendeleye sendeleye ve peltekleşen dili dolaşa dolaşa:

— Şimdi Sadullahcığım, diyordu bu gece bana verilecek hediyenin ne olduğunu henüz bilmiyorum... Ama onun için hanım benden bin beşyüz lira aldığına göre, herhalde yükte hafif pahada ağır bir şey olacaktır.. Bütün ümidim onda: Eğer hediyemi satıp da Babalar gecesi borçlarımın bir kısmını ödeyebilirsem ne mutlu bana...

Naci Sadullah Danış

Bir ömür böyle geçti...

Niyazi Akı
Serginin ilk hayranı

Akıl hastaları resim sergisinde

İçerdeki delilerin resim sergisi Haziranın ilk haftasında Beyoğlundaki Fransız konsolosluğu salonlarında açıldı. Dışardaki delilerin büyük bir ilgi ve hayranlıkla seyrettiği bu resimler için, bazı meşhurlarımızın şeref defterine yazdıkları notlardan bir kaçını sunuyoruz:

* **Niyazi Akı (Vali): Sergiyi görünce İstanbul delileriyle iftihar ettim. Var olsunlar.**

* **Necdet Uğur (B. B.): İstanbul'un trafik işini halletmek üzereyiz. Bunun sonucunda İstanbul'un deli sayısı hayli azalacaktır. Fakat bu sergi beni müşkül duruma soktu. Yoksa trafiği iyice karıştırsak da deliler artsa, acaba daha mı iyi olur?**

* **Zahir Güvemli (Ressam): Ben akıllı geçindiğim halde böyle resim yapamıyorum. Ne dersiniz, bir kaç günlüğüne Bakırköy'e gitsem mi?**

* **Fazıl Hüsnü (Şair): Şu deliler niye şiir yazmazlar ki!**

* **Mehmet Fuat (Tenkitçi): Yazanlar da var.**

* **Çetin Altan (Yazar): Milli gelirin taksiminde deliler unutulmamalıdır. Çünkü deliler akıllı geçinenlere nazaran daha sosyalisttirler.**

* **Gökhan Evliyaoğlu (Mebus): Delilerin milliyetçiliği bu sergide kolayca anlaşılıyor.**

* **Dr. Faruk Bayülkem (Başhekim): Şu akıllı geçinenlerin bu sergide öğrenecekleri çok şey vardır. Rehabilitasyon sistemi akıl ve ruh hastalıklarının tedavisinde... (Alkış ve bravo sesleri.)**

* **Edip Cansever (Şair): Us'un gereksizliğini şimdi daha iyi anlıyorum.**

Yıldız Kenter

Yıldız Kenter Amerikada

Ünlü aktristlerimizden Yıldız Kenter, Rockfeller'in dâvetlisi olarak pek yakında Amerika'ya gidecek ve hava alanında foloğrafçılara poz verdikten sonra Başkan Kennedy tarafından 30 saniye kabul edilecektir. Kenterin bu ziyaretinde Amerikadaki zenci düşmanlığını protesto için Başkana bir kilo karabiber götüreceği söylenmektedir!.

MİNİK RESSAM: BEDRİ BAYKAM

Ayni günlerde bir kaç aydır adı dillerde dolaşan bir harika çocuğumuzun da resim sergisi açıldı.

C.H.P. İstanbul milletvekili Suphi Baykam'ın altı yaşındaki oğlu Bedri Baykamın sergisiydi bu. Gen-ar galerisindeki açılış kokteylinde anafor içki sevenlerin çoğunluğu gözden kaçmıyordu.

Harika bir partinin harika bir mebusunun harika çocuğunun sergisini gezenler «harika» demekten kendilerini alamadılar.

Minik ressamın eserleri gerçekten çok güzeldi. Bedri, Suphi Baykam'ın oğlu olduğundan habersiz gibi görünüyordu. Fakat Suphi Baykam, Bedrinin babası olmaktan duyduğu sevinci, ağzı kulaklarına vararak bütün dâvetlilere ilân etti.

Hakkı var Suphi Baykam'ın: Herkes mebus olabilir ama herkes böyle bir evlât babası olamaz!

* * *

ORHAN KEMAL'İN BASIN TOPLANTISI

Romancı arkadaşımız Orhan Kemâl, son romanı Sokakların Çocuğu'nun yayınlanması ve son çocuğunun dünyaya gelmesi dolayısiyle Rüstem baba kahvesinde bir basın toplantısı tertiplemiş ve basın mensuplarına birer az şekerli kahve ısmarladıktan sonra kitaplarıyla çocuklarını takdim etmiştir. Değerli romancının yarım düzine çocuğu ve bir düzine hikâye kitabıyla iki düzine de romanı vardır. Bu kadar verimli olmasının sırrını soran bir gazeteciye, Orhan Kemâl «yirmi dört saatini ikiye böldüğünü, gece gündüz çalıştığını» söylemiş, bilmem kaçıncı senaryoya başlamak üzere ayrılmıştır.

Sosyetede bir aktörümüz

Viyana (Özel muhabirimiz Mücap Ofluoğlu bildiriyor): Sabah Viyana'ya geldim. Yolculuğum sırasında geçtiğimiz Yugoslav köylerinin hot-sosyetesi tarafından coşkun tezahüratla karşılandığımı hiçbir lüzumsuz tevazua kapılmadan bildirmek isterim. Beni Viyana'da şehrin asılzade kişilerinden Baron Breht ve Barones Tamara karşıladılar. İki gün şehrin sosyetik çevrelerini gezdikten sonra küçük bir burun ameliyatı için doktor Strauss'a gideceğim. Bu arada fırsat bulursam çamur banyosu için Baden-Badene de geçmek istiyorum. Karlsbad'a da uğrayacağım bittabi.

Dolce - Vita

Roma (Özel muhabirimiz Mattino Emilio Moravio bildiriyor): Yakışıklı Türk bombası Tarık Gürcan'ın şehrimize gelmesi Türk - İtalyan dostluğunun ve işbirliğinin tezahürüne vesile olmuştur. Gelir gelmez İtalyan güzelleriyle Dolce - Vita'ya başlayan Gürcan'ın Trevi çeşmesine girip serinlemesi gün meselesidir. Bir film çevirmesi için kendisine teklifte bulunan Vittorio De Sica'ya, Tarık Gürcan Türkiye'de çok film çevirerek yorgun düştüğünü bildirmiştir.

Dil köşesi:

İlişkin: Arı Türkçede «mensup» karşılığı.

Yılışkın: Yüzünün utanç perdesi yırtılmış.

Alışkın: Fahişe.

Gelişkin: Eti budu yerinde, tombul.

Delişkin: Aklından zoru olan.

Kalışkın: Sınıfta çakmağa alışmış, kıdemli tembel.

Gülmece: Arı Türkçede «mizah» karşılığı.

Kalmaca: Devamlı misafirlik.

Çalmaca: Vergi kaçakçılığı.

Dalmaca: Bedavacılık.

Çelmece: Zorluk çıkarmak.

Ölmece: Hastahane.

— Dilsiz —

7 gün

PAZARTESİ :

Tunç İli gazetesinde şöyle bir ilân çıkmış:

«Malazgirt'de Danaburnu ve Kirzi köylerinin yarı hissesi satılıktır.»

Demek, köy evleri, tarlaları, dereleri, ağaçları ve hayvanları ile yarı hisse toptan satılık ha?...

Demek, kırk evlik mi, elli evlik mi, yüz evlik mi, her ne ise, bütün köyün tek sahibi var ve yarısını satıyor...

Pekiy, ya içindeki köylüler?...

Artık onlar da boğaz tokluğuna kiralık olacak...

Yaşasın insan hakları.

SALI :

Biliyorsunuz, İstanbul'un trafiğinde baştan başa değişiklikler yapıldı:

Gelişler gidiş oldu,
Gidişler geliş oldu,
Girdik birbirimize,
Bir acayip iş oldu.

Çok değil, topu topu beş gün... Tam beşinci gün, bir de baktık ki, Karaköy meydanında millet yine bir yandan öbür yana güle oynaya akın ediyor...

Ama, bu sonuçtan biz yine memnunuz: Eskiden «Belediye yasağı 24 saat sürer» derlerdi. Bu sefer beş gün, yani 120 saat sürdü. Az fark mı?

ÇARŞAMBA :

Olay İzmir'de geçiyor: Adam öfkelenmiş nedense... Başlamış karısını tekme, tokat dövmeye... bre aman...

Bir fırsatını bulan kadıncağız soluğu önce sokakta, sonra karakolda almış... Ama zorlu koca, karakolda büsbütün işi azıtmış:

— Karı benim değil mi?... Kimse karışamaz... İstersem öldürürüm. Diye polislerin önünde bir daha saldırmış... Çirkin şey... Kaba şey... Ayıp şey... Ama işin asıl acı tarafı ne, biliyor musunuz?... Kadının adı: Hürriyet'miş. Zavallı hürriyet, evlilikte bile nasibi tepelenmek.

PERŞEMBE :

Yeni bir yasak daha çıktı: Hani «bir haftadır çekmekte olduğum diş ağrısından, beni, kerpetene bir asılışta kurtaran, güçlü diş doktorlarımızdan Kahraman Demirbileğe, yahut gittikçe büyüyen burnumu maharetli elleri ile yaptığı estetik ameliyat neticesinde yontup yüzüme fındık gibi bir burun yerleştiren memleketimizin medar-ı iftiharı Operatör Melih Yaratan'a...» diye gazetelerde açık teşekkürler çıkar ya.. İşte bu ilânlar yasak edilmiş.

Doğrudur...... Siz: «Sevgili kocamın geçirdiği kalb krizini mide sancısı diye tedavi ederek bir kaç saat içinde ölümüne sebep olan Doktor Yürüten'e alenen......» diye teessüf edildiğini gördünüz mü hiç?

Eh, mademki bunu yapamıyoruz, öbürünü de yapmamalı...

İkisi için de telefon ne güne duruyor?

CUMA :

Ruslar, beşinci hava adamını da uzaya fırlattılar... Bu sefer uzay adamının yanında bir de uzay kadını var. İster misiniz gök yüzünde de yerleşip üremeye başlasınlar.

CUMARTESİ :

Cuma günü, sabah ona doğru İstanbul'da bir deprem olmuş hem de zorluca bir deprem...

Kime sorduksa ayni cevabı aldık: Yaaaa... Öyle mi?.. Duymadık.

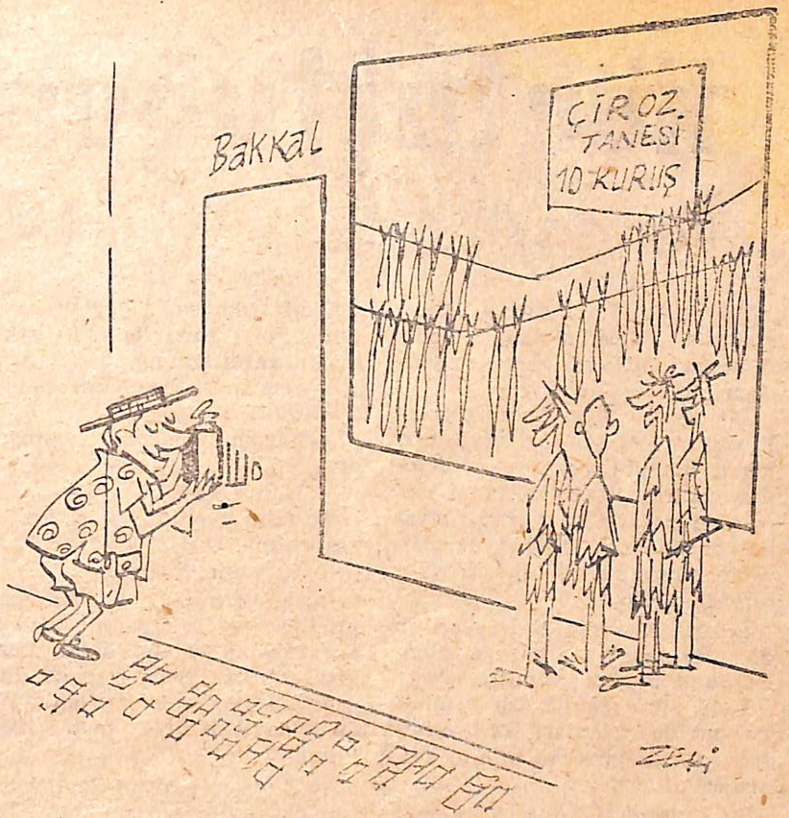
Ama ertesi sabah bir de gazetelere baktık ki, ekmeğe beş kuruş daha zam edilmiş...

Eh, şimdi depremin şiddetini bütün vatandaşlar duymuşlardır. Hem de yalnız İstanbul'da değil Ankara'da ve İzmir'de.

PAZAR :

Bilirsiniz, İngiltere'de cinsi sapık çoktur. Hele ünlü zenginler, ünlü asılzadeler, ünlü politikacılar arasında... Harbiye Nazırının şimdi adına Türk lokumu denmek istenen bir yosma ile yatıp kalktığı meydana çıkınca, Avam Kamarasında bir çapkın kahkahayı atmış:

— Ohhh çok şükür, bu seferki kadın!

Gazetelerden: «Çirozlar turistlerin ilgisini çekiyor.»

AKLA KARA

İzmirde bir çocuk doğmuş. Doğar ya, her yerde çocuk doğuyor.

Çocuğun babası siyahmış. Olabilir, bunda da bir olağan üstülük yok.

Çocuğun anası da babası gibiymiş: Siyah!

Eh, bu da şaşılacak şey değil.. Çöpçatan cinsi cinsine çatmış!

Gelelim doğan çocuğa!.. Yaradana kurban olayım, ana kapkara, baba kapkara gel gelelim yavru bembeyaz değil miymiş!

Siyahi peder tutuşmuş:

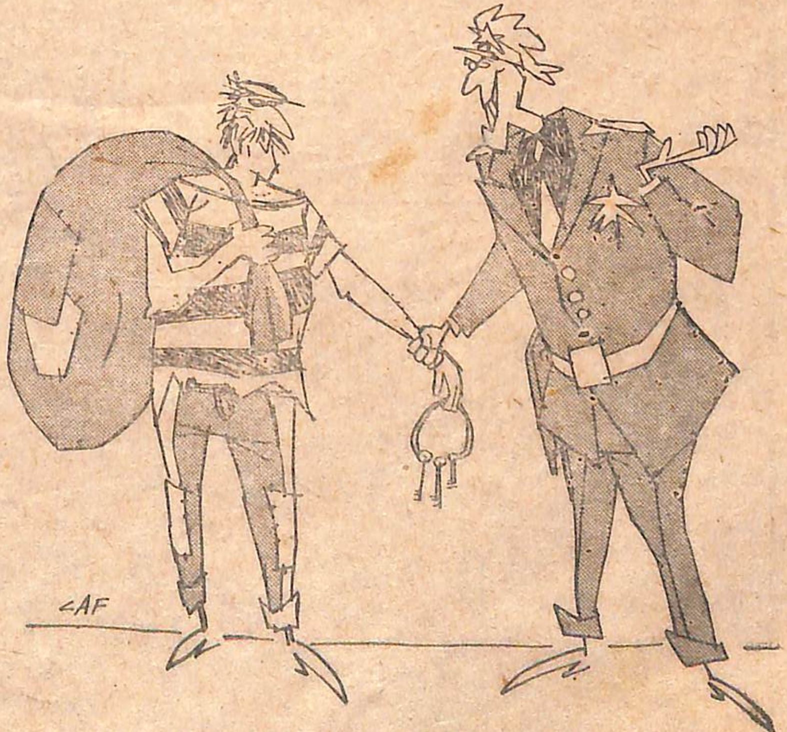
— Bu çocuk nereden çıktı? diye:

Ayol, Tanrı neye kaadir değil ki?.. Gecelerin koynundan da pırıl pırıl güneşler doğmuyor mu?..

Hem biliyorsunuz, Kennedy bile hür Amerikada akla kara kavgasına hâlâ bir çare bulamadı... Belki de bu durum karşısında bir yaradılış mucizesi olmuş ve zenci anaların babaların çocukları beyaz doğmaya başlamıştır...

Amerikalıların yüzü başka türlü ağaracağa benzemiyor çünkü!

Karakollar kaldırılıyor. (Gazeteler)

— Karakollar da yok ulan, seni nereye götüreyim şimdi?

Kör tuttuğunu...

Kenan Akıncı

Bir şeyden adamakıllı canım sıkılmış, öfkelenmiştim.. İçimi dökecek bir arkadaş arıyordum...

Bu öfke dediğin de türlü türlü oluyor.. Adam var, öfkelenir, kendi kendini yeyip kendisinden çıkarır öfkesini.. Adam var ortalığı velveleye verir, kıyametler koparır.. Adam var sabredip sıkar dişini, öfkesini dindirmeğe çalışır.

Bazısı da benim gibi uysal bir dostunu yakalayıp başına gelenleri anlatmadan rahatlıyamaz..

Hani şöyle sabırlı bir tanıdık bulsam da olanları bir anlatsam.. O zaman öfke möfke kalmıyacak bende.

Tam ümidi kesmiş, daha çok öfkelenmeğe başlamıştım ki, kulağımın dibinde tanıdık bir ses hafifçe:

— Merhaba Hasan, dedi.

Sevinçle döndüm. Yüzü gözü sargılar içinde biri!.. Alçıya alınmış sol kolu boynuna asılmış.. Sağ elinde yere basmıyan bacağın yerini tutan bir baston var..

Ses yabancı değildi ama, kimindi?

— Tanıyamadın mı? dedi.

Herifin yüzü görünmüyor ki.. Yalnız gözleri meydanda..

— Valla sesini tanıdım ama...

— Aşkolsun be!.. İnsan okul arkadaşını...

Okul arkadaşı deyince atıldım.. Topu topu üç okul arkadaşım vardı zaten...

— Oo, merhaba Nizamettin!

— Çüüş, maşallah!..

— Kusura bakma Remziciğim...

— Elinin körü!

— Yahu Seyfi, söylesene be kardeşim!..

— Hele şükür be...

Bu Seyfi tam benim aradığım nitelikte bir arkadaştı. Sabahtan akşama kadar anlat, kuzu kuzu dinler.. Benden önce davranıp başına gelenleri anlatmağa kalkmasın diye hemen başladım:

— E, geçmiş olsun Seyficiğim. Demek iyileşiyorsun ha? İyi, iyi.. Valla Seyficiğim şu memlekette..

Seyfi birden davrandı ve sağlam kolunu uzatıp eliyle ağzımı kapadı:

— «Allah aşkına sus...» dedi.

— N'oldu, ne var?

— Şu halimi görüyorsun dimi?

— Ee?!..

— O da böyle başladıydı.. Senin gibi.. «Seyficiğim şu memlekette...» Hadi neyse sana acıdım. Gel şöyle tenha bir yere girelim de anlatayım.

İçinde iki müşteri bulunan bir kahveye girdik. Oturduk, anlatmağa başladı:

— Yaa.. Birinin derdini dinliyelim dedik, işte böyle olduk.. Abdullah'ı bilirsin.. İşte o yaptı bu iyiliği bana. Pazar yerine alış verişe çıkmıştım o gün.. Baktım karşıdan Abdullah geliyor. Koltuğunda bir tomar kâğıt.. Telâşlı telâşlı yürüyor.. El salladım. Beni görünce bağıra bağıra:

— Yok Seyficiğim, yook! dedi. Böyle herifler varken bu memleket daha çok yerinde sayar.. Üç gündür koşuyorum arkadaş! İki dakikalık bir iş için üç gündür koşuyorum!..

Yanıma geldi... Üstü başı terden sırıl sıklam olmuştu. Bir şey söylememe fırsat vermeden kendisini üç gündür uğraştıran adama ağzından köpükler saçarak veriştirmeğe başladı:

— Devlet sana maaş veriyor arkadaş! Nasıl yapmazsın benim işimi? İnsaf, merhamet yahu.. Üç gün oldu, üç gün!. Ayaklarıma kara su indi be!

Abdullah kendini kaybetmiş, durmadan bağırıyor. Caddenin en kalabalık yerindeyiz. Üstelik kasabanın pazarı. Gürültüyü duyan kavga var sanıp geliyor. Çabucak küçük bir meraklı çemberi çevirmişti çevremizi. Beriki farkında bile değil, bar bar bağırıyor:

— İnsaf yahu, bir imza bunun alt tarafı! Ne demeğe beni koşturur durursun?

Çevremizdekilerden bana en yakın olanı kolumdan çekti:

— «Bağırtma be kardeşim adamcağızı, günahtır» dedi.. «Atıver bir imza gitsin...»

Birden kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Adama durumu, yani Abdullah'ın benimle bir zoru olmadığını anlatacağım ama fırsat bulamıyorum bir türlü. Bizimki hiç ara vermiyor:

— Ahlâk kalmamış, ahlâk! Sen bakkalsın, ben senin dükkânına geliyorum.. Sen bana yirmi beş kuruşluk bir şeyi, yüz yirmi beş kuruşa satıyorsun!

Derin bir nefes aldı, ben bir şey söyliyemeden gene açtı ağzını yumdu gözünü:

— Ulan sende vicdan yok mu, a namussuz vicdansız! Sen benim çoluğumun çocuğumun nafakasından yüz kuruşu nasıl çalarsın? Hakkın neyse onu alsan aç mı kalırsın hey amelsiz!

Çocuk kendi de öyle kapılmış ki söylediklerine, gözlerinden şıpır şıpır yaşlar gelmeğe başladı. Çevremizdeki kalabalık adamakıllı artmış, yüzü müzü geçmiş.. Hepsi öfkeli öfkeli bakıyor bana.. Soğuk soğuk terlemeğe başlamıştım. Abdullah'ı durdurmazsam halim duman.

— Abdullah, kardeşim...

— Sus Seyfi, sözümü kesme, içimi boşaltayım..

Ve boğula hıçkıra devam ediyor:

— Ahlâk yok, ahlâk!.. Şöyle karıyı, kızı alıp sokağa çıkamıyoruz. Ulan dürzü! Sen benim karıma kızıma nasıl sarkıntılık edersin?

— Yahu Abdullah!

— Sen ırz namus nedir bilmez misin be alçak!

— Abdu...

— Arsız herif.. Aşağılık herif.. Elin gül gibi namuslu karısını kızını yoldan çıkarmağa ne hakkın var?

— Abdullah!.

Abdullah'ın bundan sonra neler söylediğini duyamadım. Bir uğultuyla birkaç tekme tokat hatırlıyorum, o kadar. Oradaki kalabalık tarafından bu hale konmuşum...

Seyfi'nin başına gelenler bana kendi derdimi unutturmuştu.

— Peki, dedim. Şikâyet etmedin mi onları?

— Neden edeyim birader, herifler haklı...

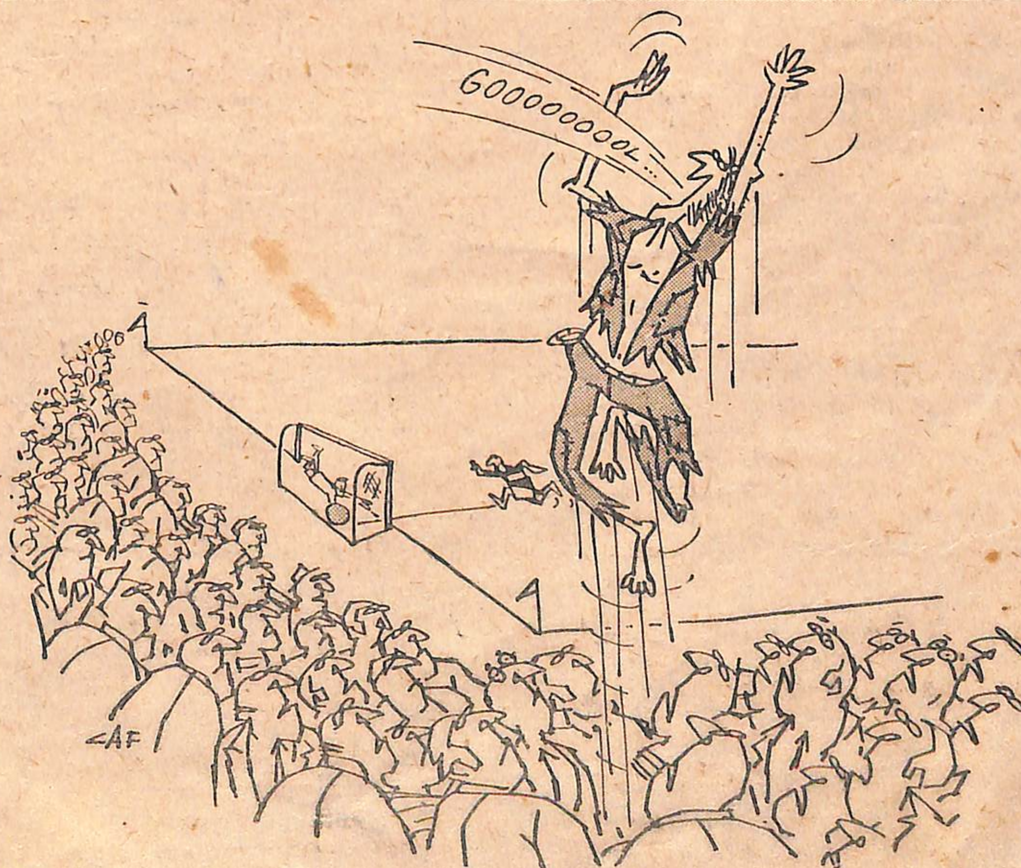
— Nasıl haklı?

— Haklı elbette... Hangi işimiz tıkırında gidiyor ki?.. Hangi vatandaş bir saniyelik imzayı bir haftadan önce attırabiliyor ki?.. Hangi aile sokakta gözden söze, dilden ele kadar ötesi berisi yoklanmadan yürüyebiliyor ki?..

Efendim?.. Bizim halkımız da gık demiş artık... Kim olursa olsun bir suçlu arıyor... Hani bir söz vardır: «Kör tuttuğunu haklar!» diye... Eh işte, bizim dertli vatandaşlar da tuta tuta beni tutup hakladılar... Sen bana değil, asıl onlara acı kardeşim!

Abdullah'ın sargılar içinden bakan gözbebekleri acı bir şefkatle gülümsüyordu!

Kenan AKINCI

Yazısız

Ankara MEKTUPLARI

Nimet Arzık

Sergide..

Dudakları kıpırdıyordu ama, keskin bir kulak için bile söylediğini anlamak imkânsızdı. Heyecan onu boğuyordu. Karşısındaki Devlet Başkanıydı. Kendisi de öğretmen... Seneler senesi uzaklığın verdiği büyük saygıyla yaşamıştı. Bizler her şeyin çok yakınında olduğumuzdan «senli benli»yiz her şeyle maalesef... O büyüüük saygıyı, o ruhun değerini arttıran saygıyı ne çok duymak isteriz dünya büyüklerine karşı, ah ne çok duymak isteriz.. O duyuyordu işte!..

Kendi tabloları hakkında izahat veriyordu en büyüğe... Bir resim sergisinde sıralanmış kendi tabloları... Sene, hani Devlet Tiyatrosunun Sergi evi olduğu senelerdeydi. İnönüydü Devlet Başkanı hani... Sergiyi de gezen oydu. Yanında her nefesini tasvibe hazır bir grup onu izliyordu, tablodan tabloya.. Dudakları titriyordu fakirin. (Öğretmenden bahsediyorum...)

— «Bu naaa?..» (ne) diyordu İnönü.

Anlaşılmaz mırıltıları aktarıyordu anlaşılır şekilde zamanın Millî Eğitim Bakanı...

— «Güneşin batışı efendim...»

— «Yaaaa!..»

— «Bu naaa?...»

— «Suda halkalar...»

— «Yaaa!...»

Tablolar pek parlak değildi. Emeğin meyvesiydi istidattan fazla... Nihayet sıra pas renginin hâkim olduğu bir tabloya geldi... Pas rengi yapraklar döküm döküm...

— «Bu naaa?...»

— «Bursa'da sonbahar efendim...»

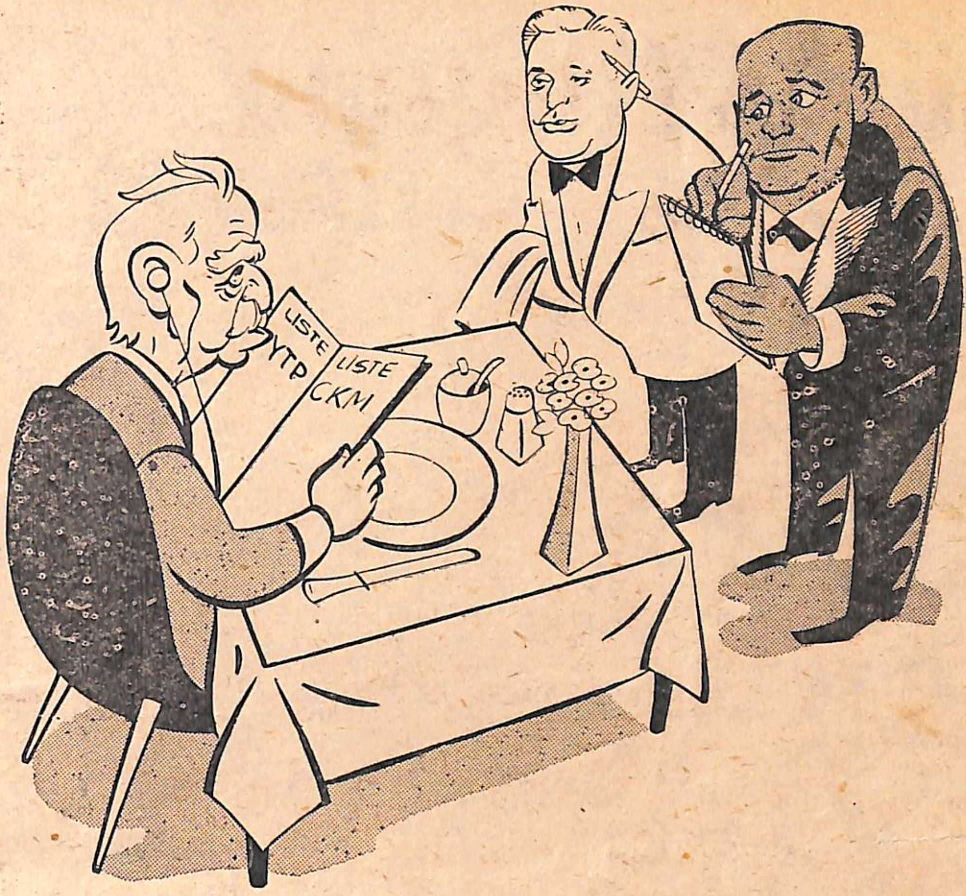
— «Bursa yeşildir benim bildiğim!..»

Öğretmenin dudakları daha fazla titredi. Gözleri buğulandı. Zamanın Millî Eğitim Bakanı «en büyüğün» fikrince Bursa'yı yeşillendirmeyen öğretmene sertlik dolu bir nazar fırlattı, karşısındakini ümitsizliğe mıhlıyan ok gibi...

Sonrası da var... Ama sonrası hazin, anlatmam. İnönünün sonrasından zaten haberi yok!...

«Bursa yeşildir benim bildiğim...» Sonbaharda yeşil midir, bilemem. Sanatkârların da görüşünüze uymaları lâzım mıdır, bilemem... Fakat madem ki her şey sizin görüşünüze uygun oluyor paşam, veya olmalı diye inananlar var, bir kere de: «Hayat güzeldir, biz birbirimizi seviyoruz, yüreğimiz müsamahayla doludur» diyiverin de, o da realite olsun!

NOT: Bursa sonbaharda yeşil değildir!...

— Doymadık.. Daha ne yiyelim?
— Ne emrederseniz Paşam!

Ankara Geceleri

Şöyle bir köşecik arıyorsunuz, hafif bir müzik dinleyip sohbet etmek ve o arada hafifinden bir şey yemek, ağırından bir şey içmek için, yok!.. Fransızların «coin - köşe» dedikleri yerler yok Ankara'da. Birkaç sene önce hiç olmazsa yeşillik köşeleri vardı, göz eğlenirdi, şimdi onlar da kalktı... Her türlü karakterini kaybetmekte Başkent!

İki «tarihî» eğlence yeri var, o kadar... Süreyya ve Ankara Palas. Son zamanlarda ikisi rekabet halinde. Süreyya biraz düştü. Ankara Palas bir hayli kalkındı.

«Düştü» Süreyya... Çünkü gelenlerin çoğu düştü hayatta. Sonra, işletenin ilk hevesi kalmadı. İyi şeydir ilk heves, amma geçici şeydir. İlk zamanlarda, nerde bir bakara kristal takımı, nerde bir limoj porselen tabak dizisi satılırsa, Süreyya, alır ve servise sürerdi. Kolumuz, budumuz çarpıp, bir tanesini kırınca âdeta vicdan azabı duyardık: «Uf, bu adam bunları neden günlük kulanıyor!...» diye. Şimdi, nah bir parmak kalınlığında tabakları, âdî camdan bardakları var. En kalın kafaları kıracak kalınlıkta! Müşteriler kalantor cinsinden değil. Rical cinsinden değil. Zıplar Amerikalı cinsinden! Havalara tepikler atan, koca ayaklı, meşinleşmiş derili, koca gözlüklüklü, sık permanantlı kadınlar, ve papaz namzedi cinsinden erkekler. Twist, onları pistin ortasında kıvırıyor, buruyor, sıkılmış çamaşır gibi!..

İkinci tarihî yer Ankara Palas... Parlak bir zamanı varmış, şehir kurulurken. Tanımadım o zamanını. Ben düşük zamanını tanıdım. Tozlu büyük salonlar. Zevksiz koyu koltuklar. Seviyesiz politik tartışmalar zamanı. Şimdi gene bir kalkınma hamlesi yapmış... Girdik pavyonuna... Pavyon bir koyu renk, koyu kırmızı, koyu lâcivert ve karanlık karışımı. Kırmızı kristal mumlukların içinde mumlar diplerini belirli belirsiz aydınlatıyor. Işıksızlık, yetmişine yaklaşmış hatunların eivanlığına göre âyarlanmış...

Masalara göz gezdiriyorum: Bir tek güler yüz, bir çift dişlerinin beyaz şimşeği çakan gülen dudak görmek için... Yok!

Bayanların bir kaşı kalkık, öfkeli: Neye sırtında Dior'un pahalı tuvaleti var, niye viski içiyorum, havyar yiyorum, niye zengin kocaya düştüm diye!

Bayların yumrukları çenelerinde: Kimi Rodin'in düşünen adamı, kimi Napolyon Bonapart!..

Hey Allahım!.. Ben, yağda balda yüzsek, «eğlence» memleketi olabileceğimize inançsızım. İçimiz, sebepli de olsa sebepsiz de olsa somurtuk... Türkiye'de gizli neşe yasağı var galiba!

Nimet ARZIK

Nasıl tamir oldu bilmem bu saat?
Çarklar zembereğe etmez itaat!
Yoksa uymadı mı âlet edavat?
Allahın aşkına söyle be ustam!

* * *

Kısa mı uzun mu oldu zemberek?
Kusuru ne ise düzeltmek gerek!
Yeter, akıntıya çektirme kürek!
Ne eyliyeceksen eyle be ustam!

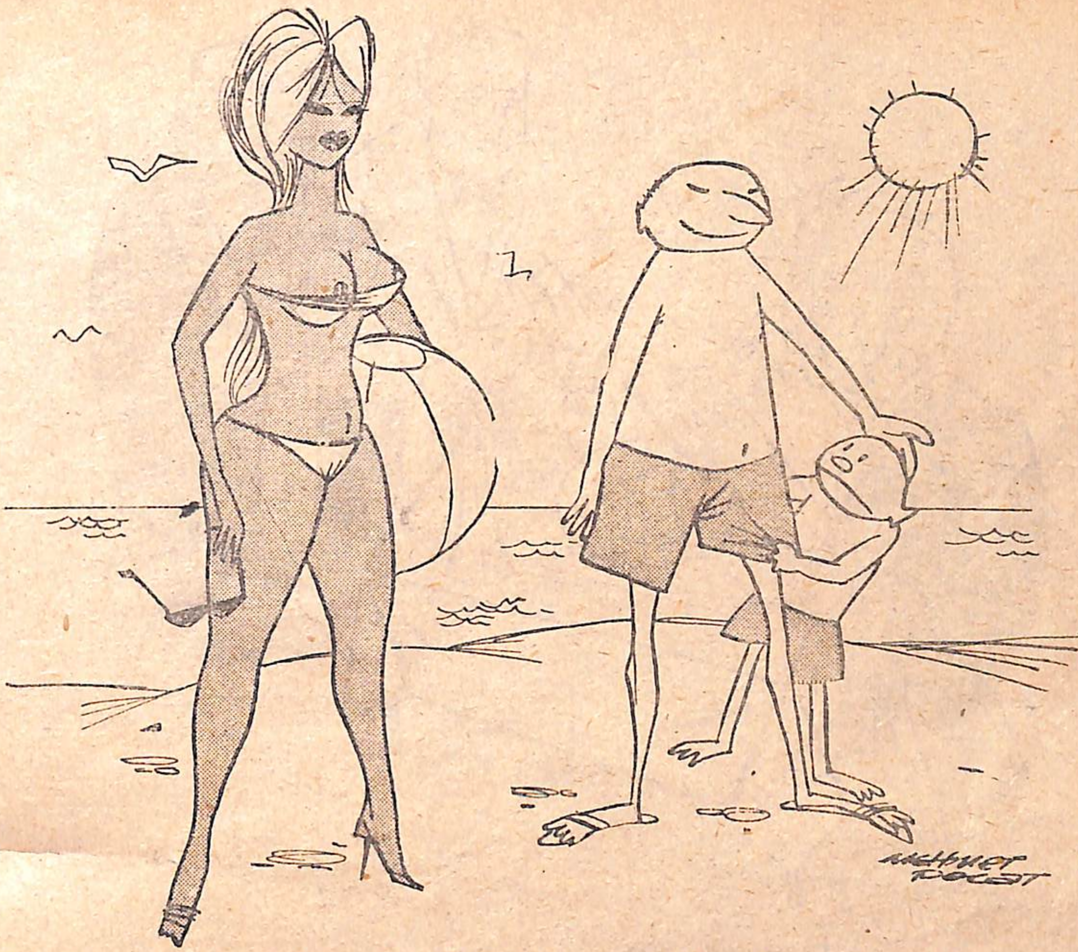
Baş usta dediler, hemen inandık,
On parmağında on hüner var sandık!
Yine mi aldandık, yine mi yandık?
Bu saat işler mi böyle be ustam!

Üç saat ileri beş saat geri..
Yelkovan sapıtmış, akrep serseri!
Herkesin saati akşam üzeri,
Bizimkinde hâlâ öğle be ustam!

* * *

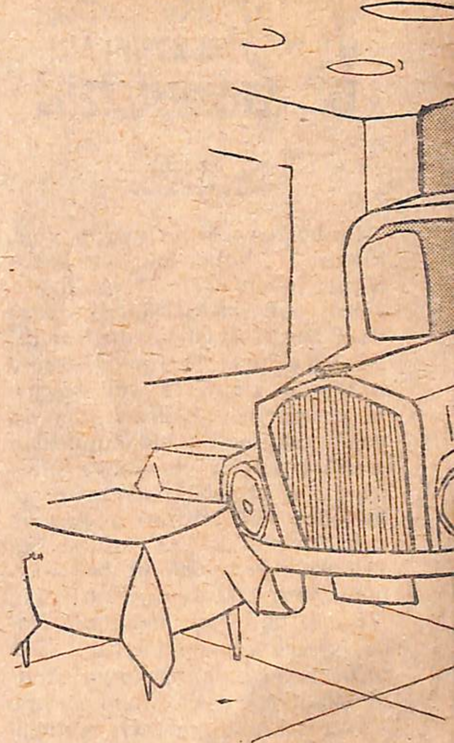
SIRLIOĞLU bilmezsin bu hüner ayrı,
Artık bu saatin kalmadı hayrı!
Enfiye kutusu yapalım gayrı,
Yeniden bir saat peyle be ustam!

SIRLIOĞLU

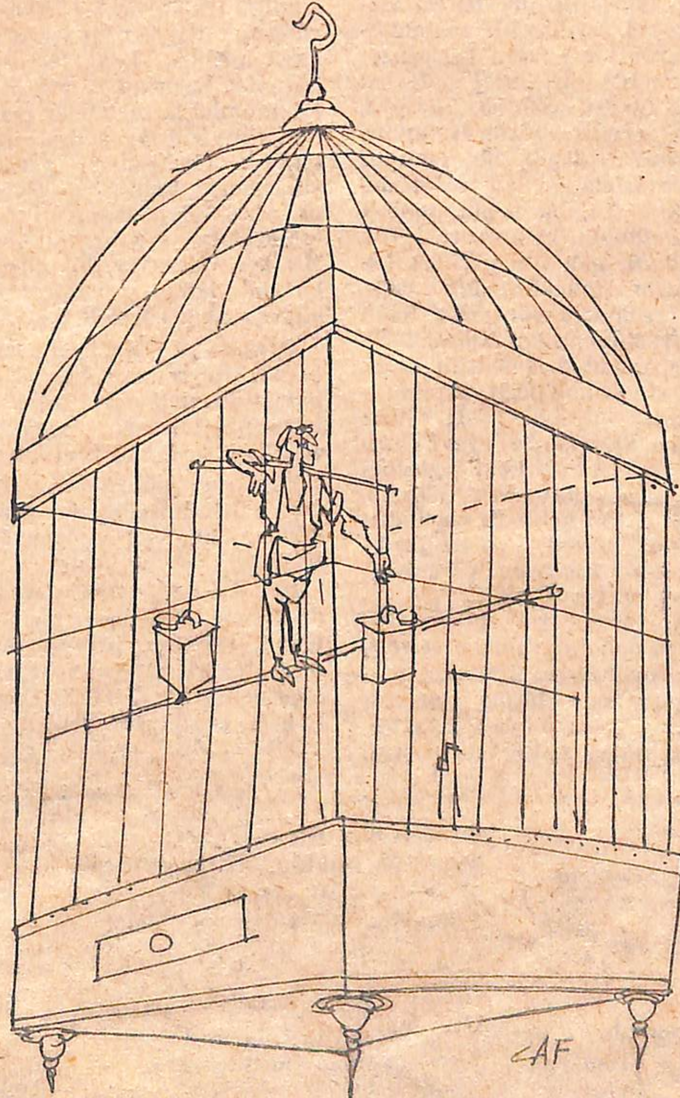
— Baba, bana böyle bir anne alsana!

Bir kamyon meyhane

— Ulan ne aval aval bakıyorsun?...

İzmir'de, Bursa'da bazı genç kızl

Şaka!

Sürtük

İki kadın kavga ediyorlardı:

— Ben senin gibi sokak sokak gezip herkes için dedikodu yapmıyorum!...

— Tabiî, tabiî! diye cevap verdi öteki, çünkü senin telefonun var!...

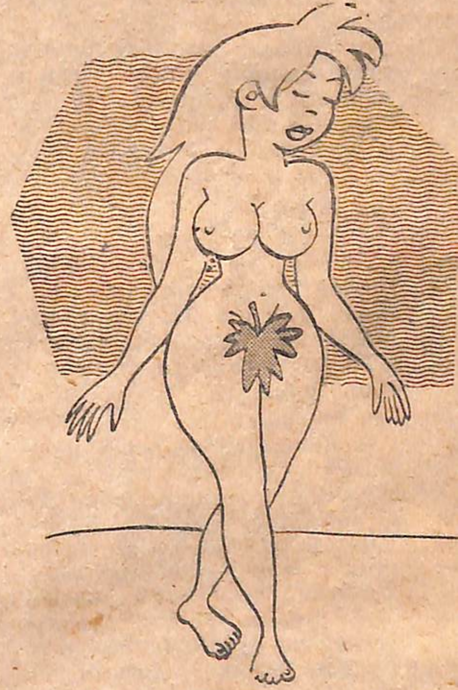
* * *

Öksürük

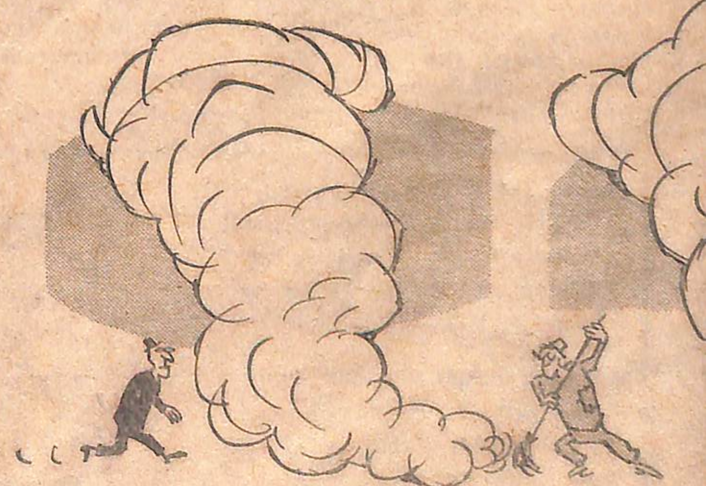
Muayenehaneye gelen adam doktora dert yanar:

— Doktorcuğum, fena halde öksürüyorum!

— Öksürdüğünüz için bana baş vurmanıza hayli şaşırdım doğrusu; zira; öksüren kimseler ya sinemaya yahut tiyatroya giderler de...

Havva......

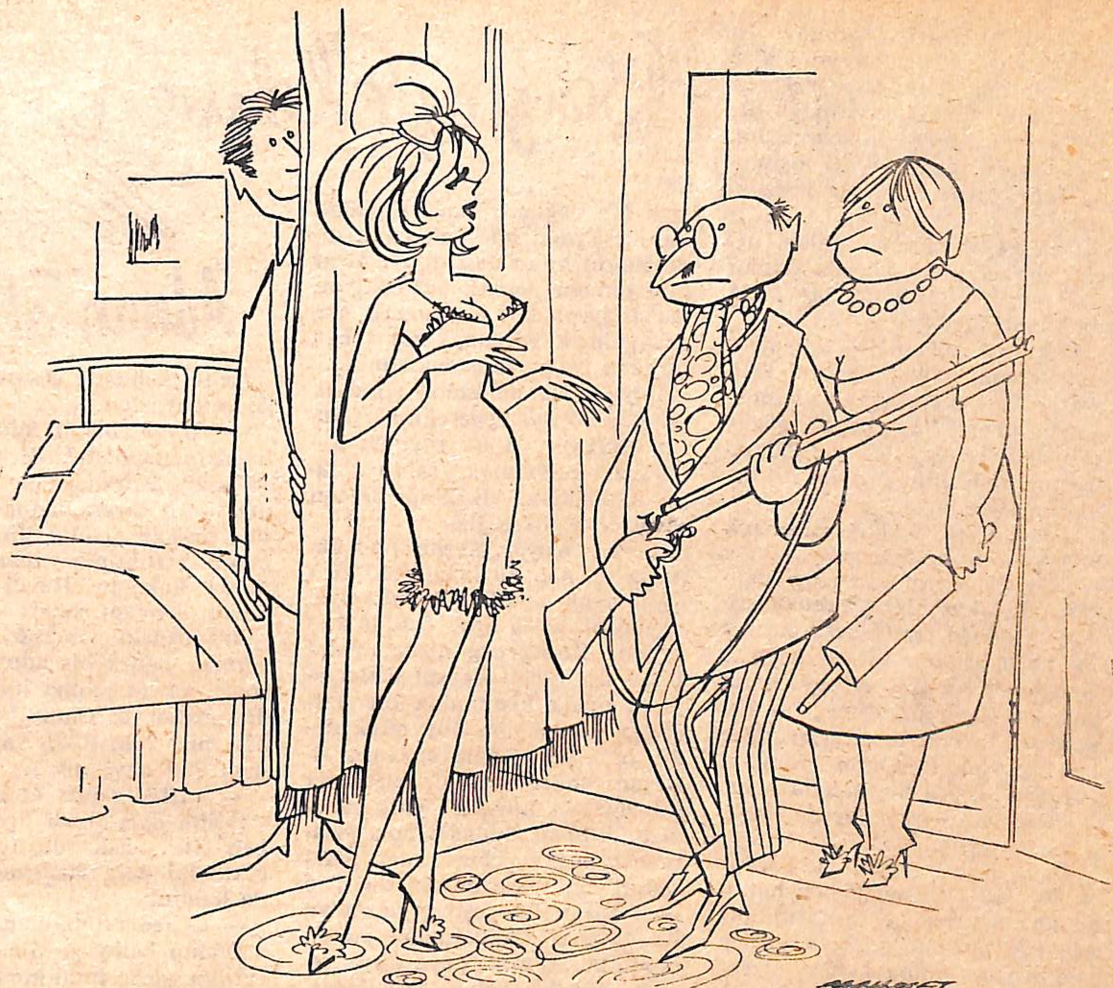
Bi

...rdi. — Gazeteler —

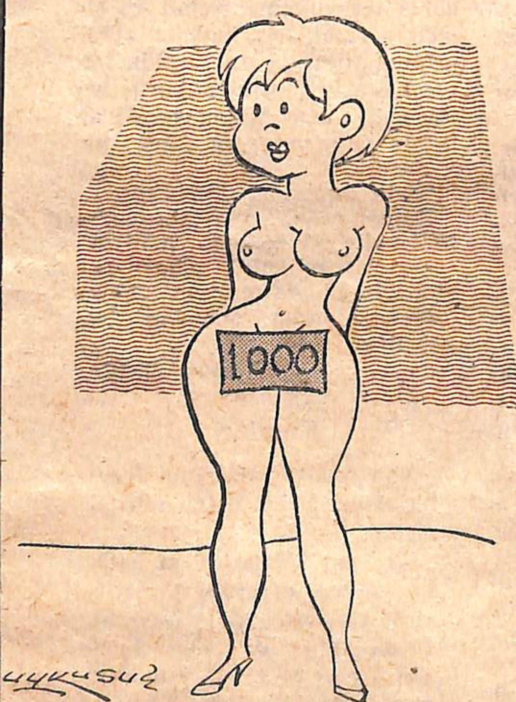

...kşamki müşterini tanımadın mı?

... er liraya satılmış! (Gazeteler)

— Merak edilecek bir şey yok babacığım, karanlıkta odama birisi girmiş sandım!

...e...... Kızı!..

Ümitsizlik

— Demek benimle evlenmeyi kabul etmiyorsunuz öyle mi?...

— Üzülmeyin canım; dünya evlenmek isteyen genç kızlarla dolu. Bir başkasıyla sevişir evlenirsiniz...

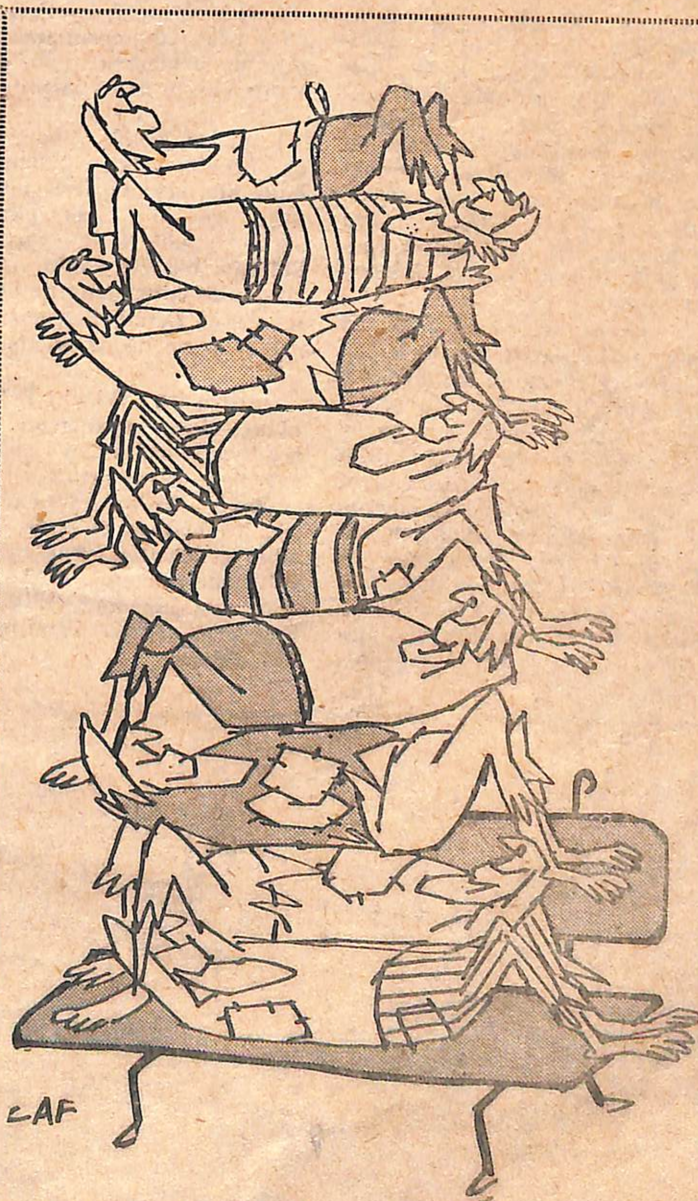
— Beni boş yere teselli etmeyin! Siz bile benimle evlenmeyi kabul etmezseniz benim için hiçbir ümit yok demektir...

* * *

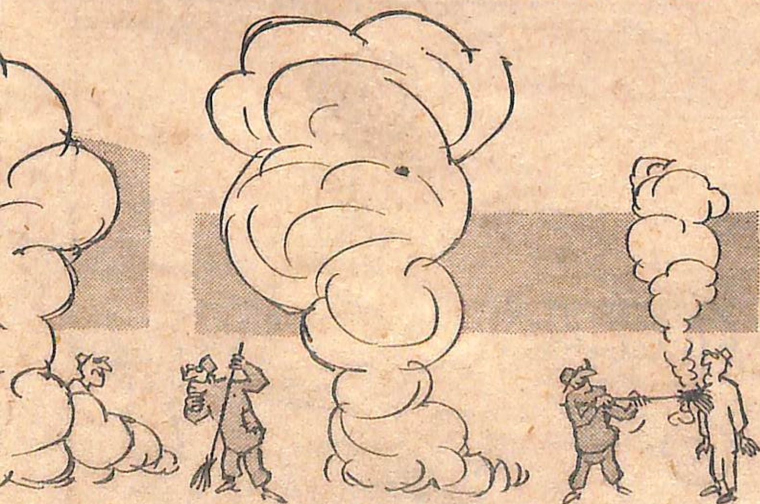
Tarif

Bir mizahçı pesimist (kötümser) insanı şöyle tarif ediyor:

«İki kötülükten ikisini birden seçen...»

Mesken buhranı!

...rikatürü!

Beyaz Eldiven

Adnan Tahir

KÖPRÜDEKİ Kadıköy iskelesine gelinceye kadar bütün gayretime rağmen gözlerimi ondan ayırmağa bir türlü muvaffak olamamıştım. Güvertenin lüks mevki kısmında oturuyordu. Tam da karşımda!

Ona güzel desem yalan, oynak desem iftira olacak. Çünkü çok güzeldi, lüzumundan fazla da fingir fingir!

Baktıkça bakmak ihtiyacını duyduğuma şüphe yoktu. Onu sinsi sinsi seyrederken içimde garip ürpertiler oluyor, gözlerim ümitsiz bir ifadeyle dalgınlaşıyor, nabzımın hızı da ha babam artıyordu.

Sahiden bu kadar güzel mi, yoksa bana mı öyle geliyor diye bir an gözlerimi kapatıp hafızamdaki kadınlarla mukayese ediyor, sonra onu tekrar süzmeğe başlıyordum. Hayır hayır... Onu böyle bir mukayeseye konu yapmak bile affedilmez bir hakaretti. Ya civarda oturan diğer genç kızlar?... Onun yanında pek sönük, pek hiç kalıyordular.

Zaten kadın yolcular da dahil, herkesin gözü onda.

Hani «Güzele bakmak sevap» derler ya... Şu anda ben bakışmamla sevaba giriyorsam, düşüncelerimle de kıyasıya günaha girdiğim muhakkaktı. Ama günahın böylesine çoktan razıydım.

* * *

Bakıyor, bakıyor, bakıyordum. Bakmak... Sonra, akmak.. Sonra?.. Ahmak!.. Hepsi kafiye, değil mi?.. Ama, aslında ben bakmıyorum ki ona... Gözlerimle sarıyor, hayalimin kolları ile kucaklıyor, hislerimin parmakları ile de saçlarını okşuyordum.

Saçları mı?... Ufukların ve denizin mavisi üzerinde sarışınlığı büsbütün artan ılık ve sihirli bir yığın.

Omuzları mı?... Boşluklarda süzülen bir martı kanadı kadar oynak... Elbisesinin kolları çok kısa, fakat çok da derli toplu. Kıyafeti avaz avaz haykırıyor zaten: Son derece zevk sahibi bir elden çıktıktan sonra, ayni nispette zevk sahibi biri tarafından giyildiği besbelli. Yakanın açıklığı normal. açıklığa rağmen göğsünün, medar iklimlerindeki isimsiz meyvalar kadar körpe olduğu derhal anlaşılıyor. Kumaşla göğsün şekilleri arasında gizli bir bağlantı var. En ufak hareketlerden bile çok canlı ürpertilerin kumaştan dışarı taşar gibi olduğu hemen farkediliyor. Bu dünyaya kadın kumaşı olarak gelmek varken, Tanrı bizi ne diye insan yaratmış sanki?

Boyu bosu hakkında şimdilik bir şey söyliyemeyeceğim. Çünkü oturuyor. Buna rağmen kusursuz bir endama sahip olduğu muhakkak. Kalktığı zaman nasıl olsa göreceğiz.

Evet oturuyor. Keşke hiç kalkmasa da hep böyle otursa. Zira ayak ayak üstüne atmış. Öyle ölçülü bir ayak ayak üstüne atış ki bu.. Yalnız sağ dizkapağının biraz üst kısmı ile sol dizkapağının oyluk kısmından bir parçacığı görünüyor. Doyumluk değil, tadımlık! Hani ağzınıza attıktan sonra tadı damağınızda kaldığı için boyuna yutkunmanıza, dilinizle dudaklarınızı yalamanıza sizi mecbur eden nefis tadımlıklar vardır, bu da öyle işte! İnsan bu çeşit şeylerin ya hiç tadına bakmamalı ya da baktıktan sonra doya doya yemeli. Haydi bakalım... Elinizdeyse yiyin.

Meyva, dalından sarkıyor amma kolunu uzat yetişemezsin, elini uzat, koparamazsın. Düşmesini beklemek için insana Eyüp Sultan sabrı lâzım!

* * *

Köprüye geldik. Vapur boşaldı. Tünele doğru gidiyoruz. O önde ben arkada. Öyle bir yürüyüşü var ki... İskarpinlerinin sivri topukları ile yere değil, kalbime basıyor sanki. Ayaklarının altına, her adımda ben uzanıyorum! Belini, kalçalarını, bacaklarını ne kadar anlatsam nafile.

Yürüyoruz. Gözüm hep onda olduğu için ayaklarım taşlara takılıyor, sağımdan solumdan geçenlere çarpıyorum.

Tünele girdik, tünelden çıktık. Yürüyoruz. O önde, ben üç adım gerideyim. Yaklaşsam mı yaklaşmasam mı?.. Elektrik santralı gibi bir şey kâfir.. Hani bir çarpıverirse.. Yandım değil, kül oldum!

Kendi kendime cesaret vermeğe çalışıyorum.

— «Hani hiçbir kadın sana hayır dememişti?.. Erkeklik öldü mü?.. Korkacak ne var evlâdım?.. Alt tarafı kadın bu... Bütün mesele gemiyi limana sokmakta... Rıhtıma yanaşıp demir atmak kolaydır. Haydi yavrum.. haydi diyorum sana!»

Aramızdaki mesafe önce iki adıma, sonra bir adıma, daha sonra yarım adıma iniyor. Şimdi yanyanayız. Onun, benden haberi bile yok. Belki var da yokmuş gibi davranıyor.

— «Affedersiniz efendim!..»

Sesim öyle tuhaf çıkmıştı ki ben bile ancak duydum ve üstüste iki defa öksürmek zorunda kaldım:

— «Affedersiniz efendim...»

Dönüp bakıyor. Benzimin sarardığı, gözlerimin karardığı muhakkak.

— «Bir kabahat mi yaptınız ki af diliyorsunuz?..»

— «Hayır. Henüz yapmadım ama yapmak üzereyim!»

İnce bir tebessümle gülüyor. Fakat bu cesaret vermekten ziyade insanın cesaretini kesen bıçak gibi bir tebessüm.

— «Yanlış kapı çaldığımı söyliyeceksiniz herhalde...»

— «Yanlış kapı çalıp çalmadığımızı bilmiyorum ama, beni rahatsız ettiğiniz muhakkak.»

— «Bir kere bile şöyle bakmadan beni bu derece insafsız, bu derece kesin reddediyorsunuz.. Hayret doğrusu.»

— «Yüzünüzü zaten görmüştüm.. Vapurda karşı karşıya oturuyorduk. Artık beni rahat bıraksanız...»

— «Madem öyle arzu ediyorsunuz, hay hay... Yalnız şu küçük emanetinizi alın...»

— «Nedir o?..»

— «Eldiveniniz... Vapurda unutmuşsunuz.»

Hayretle dönüp bana bakıyor:

— «Eldivenim mi?... Ne münasebet? Benim eldivenlerim çantamda. Yanılıyorsunuz siz...»

— «Öyle mi efendim?.. Tekrar tekrar af dilerim... Fakat bu beyaz eldiven kimin acaba?..»

Bir an duraklayarak düşünüyor:

— «Vapurda gelirken... yanımda yaşlıca bir hanım oturuyordu. Farkında mısınız?»

— «Size bakmaktan etrafı göremedim ki!..»

— «Bu eldiven o hanımın olacak. Kendisine verirsiniz artık.»

— «Komşumuzdur... İsterseniz adresini verebilirim.»

— «Siz götürüverseniz, zahmet olmazsa...»

— «İmkânı yok, ben teyzeme gidiyorum. Bir hafta kalacağım. Kadıncağızı bir hafta üzmeğe hakkımız yok, değil mi?... Siz götürüverin.»

— Peki, sizden bir ricada bulunsam...»

— «Neymiş ricanız efendim?»

— «İsminizi... Hiç olmazsa isminizi söyler misiniz bana?»

— «İsmim Ayşe Nurdan. Allahaısmarladık.»

* * *

Ertesi gün yaşlı hanımın eldivenini vermek üzere Ayşe Nurdan'dan aldığım adrese gittim. Hava çok sıcaktı. Ev, dik bir yokuşun başında olduğu için fena halde terlemiştim. Nemli ve sinirli parmaklarla kapının zilini çaldım. Biraz sonra açıldı. Çatık kaşlarla başımı kaldırıp beyaz eldiveni uzattığım sırada az kalsın olduğum yere yığılıp kalıyordum.

Niçin mi?...

Kapıyı açan, Ayşe Nurdan'ın tâ kendisiydi de onun için!

Şimdi o mübarek yokuşu her gün inip çıkıyorum ama, şikâyet etmek aklımın ucundan bile geçmiyor.

Adnan Tahir

* * *

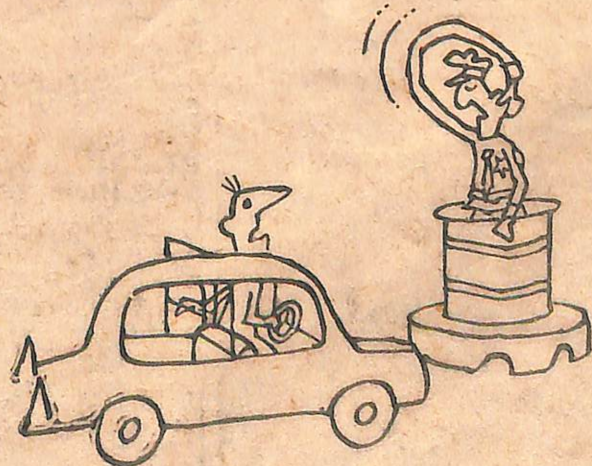
Frenler!

Son model arabanın frenlerini metheden satıcı müşteriye:

— Yeni frenlerimizin üstüne yoktur, diyordu; bu kuvvetli frenlerle, bir yayayı altınıza aldığınız zaman çiğneyip geçecek yerde tam üzerinde durabilirsiniz...

— Affedersiniz memur bey, Şişhaneden Taksime nasıl gidilir?

— Böyle!

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

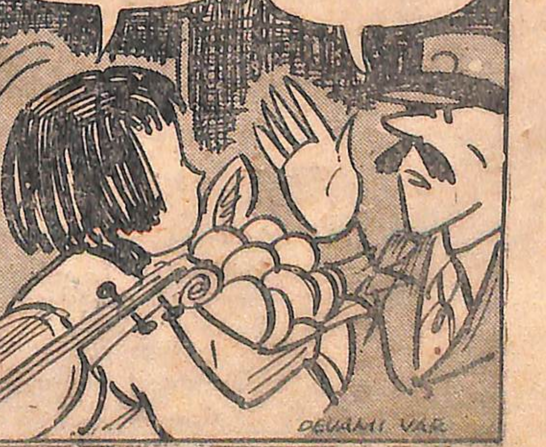

MİLLETLER GÜLÜYOR

Serap

Büyük Sahrada, vakit öğle üzeri, müthiş bir sıcak ortalığı kavuruyor, iki kişi kumlara bata çıka ilerlerken biri ötekine bağırır:

— Sana «Evet» diyorum.

Öteki:

— Hayır olamaz! diye haykırır.

— Evet!

— Hayır, hayır, der öbür kâşif bunu sana ispat edeceğim...

Ve hızlı hızlı yürümeğe başlar... Beş dakika sonra alnında koskocaman bir çürük ve dudaklarında müstehzi bir gülümseme ile geri döner:

— Gördün mü? Haklıymışım der arkadaşına: Ben sana ilerde hakikaten ağaç var, serap yok demiyor muydum!

* * *

Hesap

Otelin kapısından bir adam ok gibi kaldırımın üstüne fırlar ve birkaç metre yerde sürüklendikten sonra kalkar, üstünü başını silkeler, yardımına koşan adam sorar:

— Ne oldu böyle size?

Adam, soğukkanlılıkla cevap verir:

—Bir şey yok. Yalnız servisin hesaba dahil olmadığını unuttum da...

* * *

Filler

Öğretmen küçük oğlana sordu:

— Jérome söyle bakalım filler nerelerde bulunurlar?

Jérome düşünmeden cevap verdi:

— Hiçbir yerde öğretmenim; filler o kadar büyüktürler ki, kaybolmalarına imkân yoktur!

* * *

Prensip

İki İskoç müthiş bir kavgadan sonra, düelloya karar verdiler... Ama İskoçya'da düello kat'i surette yasaktı. Onun için Londraya kadar ufak bir seyahat gerekir... Gara giderler, gişeye yanaşırlar: Biri:

— Londra gidiş dönüş der.

Öteki:

— Londra yalnız gidiş!

Der... Sonra müstehzi bir tavırla... Öteki İskoç'a döner ve ilâve eder:

— Ben daima rakibimin dönüş biletini kullanırım...

— İmdat, diye bağıran hanginizdi?.

KARABORSA!

Demirperde gerisinde son zamanlara ait bir hikâye:

İki mahkûm birbirlerini teselli ediyorlar ve başlarına geleni anlatıyorlardı. Biri:

— Ben, dedi, karaborsadan şeker aldığımı itiraf ettim ve hapse girdim!...

— Peki sen de ne diye itirafta bulundun, inkâr etseydin!...

— Nasıl ederdim birader, karaborsadan şekeri satın aldığım adam beni sorguya çeken adamdı...

* * *

Plân!

İrlândadaki seçimlerde bir aday konuşuyordu:

— Bizim bütün gayemiz; plânlarımızı gerçekleştirebilmek için iki yıl daha iktidarda kalmaktır...

Dinleyenlerden biri sordu:

— Peki bu iki yıllık plânınız nedir?

— Onu takip eden iki yılda da iktidarda kalmanın yolunu aramak...

Yazısız
(Olivieri tarafından özel olarak Akbaba için çizilmiştir)

Trompetçiler

Orkestranın trompetçisi konser salonu kapıcısını buldu:

— Yirmi frank kazanmak ister misiniz? diye sordu. Bütün yapacağınız iş bu gece orkestrada benim yerimi almak...

— İyi ama, dedi kapıcı; ben trompet çalmasını bilmem ki...

— Bunu hiç düşünmeyin; zira tam 6 trompet daha var orkestrada... Siz sade çalar gibi yapın yeter...

Anlaştılar. O akşam konser salonu tıklım tıklım dolu idi. Orkestra çalmağa başladı, sıra trompetlere geldi, şef değneğini kaldırdı... Ses seda yok. Bu gürültücü âletlerden ses çıkmıyordu. Çünkü konservatuarın altı kapıcısı daha vardı.

* * *

Tembih

Patron, bir memurunu odasına çağırdı:

— Size bu aydan itibaren zam yapmaya karar verdim, ama bu haber ortalıkta pek duyulmasın olur mu?

— Bana itimat edin dedi memur, karıma bile söylemem!...

* * *

Hollywood çocukları

Hollywoodlu iki artistin çocukları konuşuyorlardı:

— Benim bir kız, iki de erkek kardeşim var, senin neyin var?

— Benim ilk babamdan dört annem, son annemden ise iki babam var!...

* * *

Satılık ev

Mösyö Dubois evini satmak istiyordu. Bir komisyoncuya gitti, komisyoncu:

— Hiç merak etmeyin, Mösyö, dedi: Biz lâzım geleni yaparız. İcabederse, hemen yarın gazetelere ilân veririz!.

Aradan bir hafta geçti. Komisyoncu Mösyö Dubois'ye telefon etti:

— Size sevinçli bir haberim var, evinize müşteri çıktı...

— Ama ben satmaktan vazgeçtim..

Şaşıran komisyoncu telâşla sordu:

— Niçin?...

— İlânınızı okudum diye cevap verdi ev sahibi. Bu kadar güzel bir evi dünyada hiçbir şeye değişmem!...

Akbaba yaz sayısı

GÖNLÜMDEKİ İSTANBUL

Gelecek haftaki özel yaz sayısında:

İstanbul'un güzelliğini:

YUSUF ZİYA ORTAÇ'ın

Kaleminden dinleyeceksiniz.

Filiz

Bir genç kızın ROMANI

İlk satırından son satırına kadar merak ve heyecanla okuyacağınız bu romanı

ORHAN KEMAL

Akbaba için yazdı.

Orhan Kemâl

YAZ ve BOĞAZ

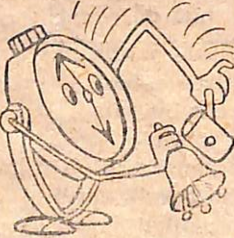
Bu Necdet Rüştü Efe'nin yaz sayımız için hazırladığı bir şiirdir.

Onu okuyacak, okuyacak, okuyacak ve ezberliyeceksiniz!

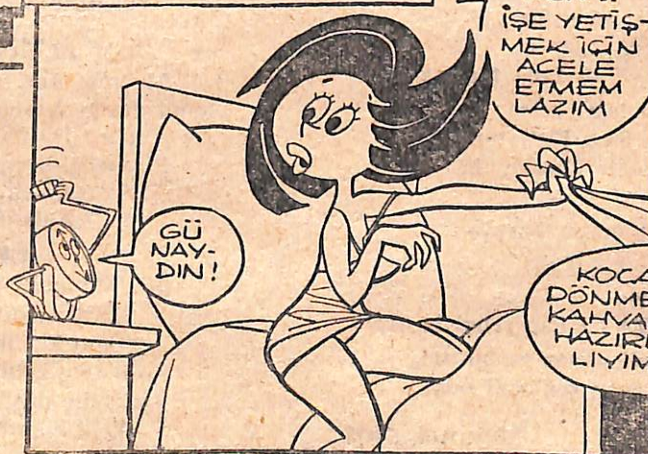
GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

Yalçın Çetin

DÜNYA YÜZÜNDEKİ GARİP ŞEHİRLER DEN BİRİNDE SAAT SABAHIN ALTISINI ACI ACI ÇALDI

1

YALÇIN ÇETİN'İN ÇİZGİ ROMANI: GELECEK SAYIDA...

Bir Hikâye

Gelecek Hafta:

Sekiz sayfa ilâveli yaz sayımızda

Amatör mizah hikâyecileri için bir sayfa açıyoruz.

* Hikâyeler, kâğıdın bir yüzüne ve mutlaka yazı makinesi ile yazılmış olmalıdır.

* Kabul edilen hikâyeler üç dereceye ayrılacaktır: Bir yıldız, iki yıldız, üç yıldız.

* Bir yıldızlara 50, iki yıldızlara 75, üç yıldızlara 100 lira armağan edilecektir.

* Hikâyelerin AKBABA adresine gönderilmesi ve zarfın üzerine «Hikâye» yazılması rica olunur.

Bir Mizah Şaheseri

Basbayağı bir Kadri

Aziz Nesin, öyle sanıyoruz ki, mizah edebiyatındaki en güzel eserini verdi: «Basbayağı bir Kadri» hikâyede yeni bir rekordur.

«Basbayağı bir Kadri» dört sayı sürecek ve size hayatınızın en tatlı kahkahalarını attıracaktır!

İstanbul'da şöhret yapmış meşhur futbolcu Kadri'nin bir Anadolu kasabasındaki maceralarını anlatan bu hikâyeyi, Yusuf Ziya Ortaç okuduktan sonra:

nın kırk bir yıllık hayatında, bir yazıya bu kadar güldüğümü bilmiyo-

— Ben, dedi, AKBABA'rum!

Eski Defterlerden

MEHMET AKİF

Mehmet Akif, hâlâ milyonların söylediği İstiklâl Marşını yazan şairdir.

Mehmet Akif yobaz değildir.

Mehmet Akif, kendi yolunda tek şairdir.

Mehmet Akif, ressamdan çok, fotoğrafçı şairdir.

Mehmet Akif, vatanına tapan, milletine güvenen şairdir.

Ressam Haklı

Bir zaman vardı ya tarih-i mukaddes modası...
Yeni yaptırdığı köşkün büyücek bir odası,
Mutlaka eski tasavir ile ziynetlensin,
Diye, ressam aratır hayli zaman bir zengin.
Biri peyda olarak, «Ben yaparım» der, kolunu
Sıvayıp akşama varmaz, sekiz arşın salonu
Sıvar amma ne sıvar! sahibi der:
— Usta bu ne?
Kıpkızıl bir boya çektin odanın her yerine
— Bu resim, askeri basmakta iken Fir'avunun
Bahr-i Ahmer yarılıp geçmesidir Musâ'nın!
— Hani Musâ be adam?
— Çıkmış efendim karaya...
— Fir'avun nerde?
— Boğulmuş...
— Ya bu kan rengi boya?
— Bahr-i Ahmer a efendim, yeşil olmaz ya bu da!..
— Çok güzel levha imiş... Doğrusu şenlendi oda!

Mehmet Akif

Vekiller seçim bölgelerinde: Eski plâklar!

AYRAN VE BİLARDO

Mehmet Akif'in baytar olduğunu bilirsiniz. Bir gün vazifeli gittiği Adana'da bir gazinoya girmiş, kahve içiyordu. Ne görsün? İki poturlu ağa bilârdo oynamıyor mu?

Züppeliği sevmeyen şair hemen şu beyiti söyleyiverdi:

Ayran daha midesinde kaynar,
Kalkar da teres bilârdo oynar!

EN GÜZEL ESERİ

Bir «Müntahabât-ı edebiye» sahibi Mustafa Reşit Bey vardı. Şairdi ama çok başarısız bir şair...

Bir gün Mehmet Akif'e sordu:

— Üstad, benim en çok hangi eserimi beğenirsiniz?

Akif, hiç düşünmeden şu cevabı verdi:

— Yeni çıkardığınız Antolojiyi!

TÜRKİYE İŞ BANKASININ
KÜLTÜRE YENİ BİR HİZMETİ:

BEETHOVEN
hayatı ve müziği

Yazan: ROMAIN ROLLAND *Çeviren:* FETHİ YÜCEL

Umumi Tevzi Yeri:
ANIL KİTABEVİ, Cağaloğlu, Vilâyet Karşısı No. 11, İstanbul

TÜRKİYE İŞ BANKASI
çeşitli yayınlarıyla kültürün de hizmetindedir

Faal: 4370—150

Mösyö Mauriac isim yapmış, kıymetli bir ilim adamıydı. Onunla güney Fransanın bir üniversite şehri olan Montpellier'de tanışmıştım.

Bir gün beni, Brasserie Alsacienne'e akşam yemeğine dâvet etmişti... Yemeğe karısının da geleceğini söyliyen Mösyö Mauriac,

— «Vakit henüz erken, hadi bar kısmına gidip birer aperatif alalım...» diye teklifte bulundu.

Barmenin hazırladığı Martini'nin içimi pek hoştu... Cin'i çok, vermutu azdı. Bir yandan içkimizi yudumluyor, bir yandan da sohbet ediyorduk.

Mösyö Mauriac, iş hayatında nasıl yükseldiğini anlatırken babasının ölümünden de bahsetti bir ara:

— Babamın yaşı ilerlemişti, üstelik ağır hastaydı da... Son günlerini yaşadığını hepimiz biliyorduk.

Bir gün hasta döşeğinde yatarken, beni yanına çağırttı. Odada yalnız kalınca, yastığının altından çıkardığı ufak bir meşin keseyi açıp içindekilerini yorganının üzerine serpiştirdi. Gözlerim kamaşmıştı birden... Bunlar, birbirinden kıymetli, birbirinden güzel üç taştı: Bir safir, bir zümrüt ve bir de pırlanta.

Babam, hasta, zayıf sesiyle, «oğlum, bunları sana hayatta seni mesut edecek kadınlara hediye etmen için veriyorum... Bu taşlar sana bütün hayatın boyunca yeter... Yalnız, birine hediye etmeden önce iyice düşünmelisin...» dedi ve titriyen elleriyle taşları keseye koyup bana uzattı. Tekrar tekrar çok iyi muhafaza etmemi hatırlattıktan sonra da gittikçe zayıflayan sesiyle şunları söyledi: «Bu taşlaradn kimseye bahsetme... Hattâ annene ve kardeşlerine bile.» Son cümlesi bu olmuştu babamın.

Sözlerine ara verip içkisini yudumlayan Mösyö Mauriac'a merakla sordum:

— Peki, taşları ne yaptınız?..

Mösyö Mauriac garsona bir şişe kırmızı şarap söyledikten sonra,

— «Hepsini hediye ettim...» dedi. «Birinci taşı, gök mavisi safiri, ilk aşkım olan genç kıza hediye verdim. İyi bir ailenin biricik kızı olan Coralie'yi Narbonn'da tanımıştım. Birbirimizi ilk görüşte sevdik, aşkın ne olduğunu beraber öğrendik, beraber tattık.

Bu sırada garson masamıza bir şişe yıllanmış Beaujolais'yi getirmişti. Kadehlerimize şarabı koyarken Mösyö Mauriac'a sordum:

— Ya ikinci taşı ne yaptınız?

— İkinci taşı bir sene sonra hediye ettim... Üç taşın içinde en güzeli olan zümrütü seçip, bana bir erkek evlât bağışlayan kadına verdim.

O zamanlar ikimiz de İlmî Araştırmalar Enstitüsünde asistandık... Birbirimize deliler gibi âşıktık. Hafta sonlarını civardaki şirin sayfiye yerlerinin birin de geçiriyorduk.

Yine böyle bir hafta sonu tatilinde, sevgilim hamile olduğunu kulağıma fısıldamıştı. İlk zamanlar bu habere pek sevinememiştim. Fakat hastanede onu ziyaret ettiğim gün, yeni doğan yavrumuzu bana gösterince ne kadar mesut olduğumu anladım. Ertesi günkü ziyaretimde, bir kıral tacına lâyık olan zümrütü hediye ettim ona.

Aradan seneler geçti... Oğlum büyüdü... Şimdi Paris'te, üniversiteye devam ediyor. Sömestir tatillerinde de ziyaretime geliyor.

Mösyö Mauriac sözlerini tamamladıktan sonra gülerek kadehini kaldırdı...

— «Hadi şerefe!.. Bizim delikanlının şerefine içelim.» dedi. Kadehlerimizi tekrar masanın üzerine koyarken,

— «Peki pırlantayı ne yaptınız?» diye sordum.

Mösyö Mauriac gülerek,

— «İki kratlık nadide bir pırlantaydı...» dedi.

Kadehinden bir yudum aldıktan sonra da, sözlerine şöyle devam etti:

— Maddî durumum hiç de iyi değildi o sıralarda... Ayda elime geçen para sembolik bir kazançtı. Bir kişinin bile geçinmesi zordu bu parayla. Kararımı vermiştim... İlmî çalışmalarımı bırakıp bir memuriyete girecektim. Hayatımı tamamen değiştirecek olan bu teşebbüsümden beni vazgeçiren yine bir kadın oldu. İşte beni tekrar ilmî çalışmalarıma kavuşturan ve bugünkü durumuma yükselten bu kadın olmuştur. Buna karşılık ben de, elimde kalan son kıymetli taşı, pırlantayı ona verdim.

Tam bu sırada Mösyö Mauriac, masamıza doğru gelen karısını karşılamak üzere yerinden kalktı. Gülerek yanımıza gelen Madam Mauriac elimi sıkarken, gözüm parmağındaki yüzüğe takıldı. Yüzükte birbirinden kıymetli üç taş vardı: Bir safir, bir zümrüt ve bir de pırlanta!

Ateşli âşıklar!

Restoran

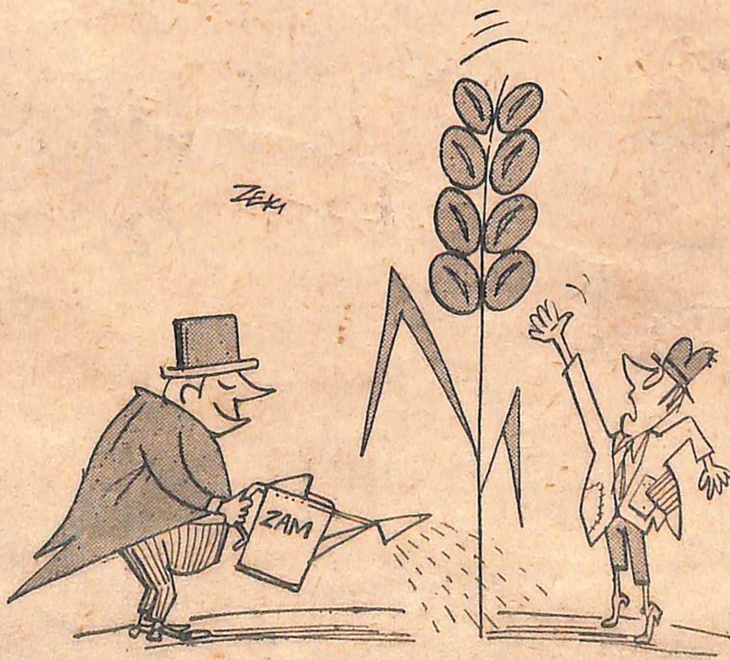
Muharrir Herry Kurnitz, Pariste, bilmediği bir lokantaya girip yemek istedi. Burası hem çok pahalı hem de yemekleri berbattı. Garsona şikâyet edince adam müşteriye hak verdi.

— Mösyö dedi, bir daha burada yemek yemeyin; bundan sonra aşağıda sol köşede ufak bir restoran var oraya gidin hem daha ucuzdur, hem yemekleri daha güzeldir.

— Acaba? dedi muharrir; emin misiniz?

Garson güldü:

— Elbette eminim mösyö, oranın sahibiyim. Oraya müşteri bulmak için burada çalışıyorum!...

Ekmeğe zam yapıldı. (Gazeteler)

Vaftiz

Şehrin en meşhur yalancılarından biri di. Yıllarca türlü kötülükler yaptıktan sonra kiliseye geldi ve bütün günahlarından kurtulmak için tövbekâr olduğunu ve vaftiz edilmek istediğini söyledi. Soğuk bir kış günü meraklı bir kalabalık önünde yalancı John'un vaftiz töreni yapıldı. Buzlu sudan dişleri takırdayarak çıkarken arkadaşlarından biri seslendi:

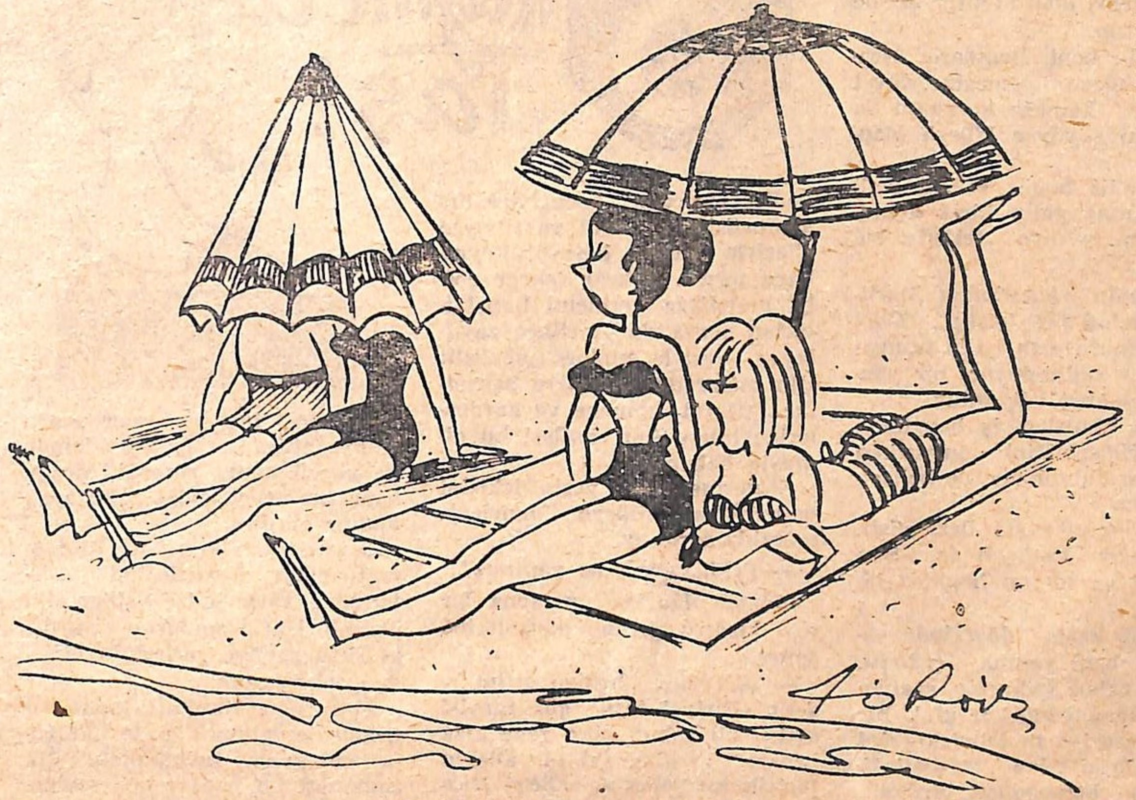
— Hey John; nasıl su soğuk muydu?

— Ne münasebet, dedi John, soğuk filân değildi!...

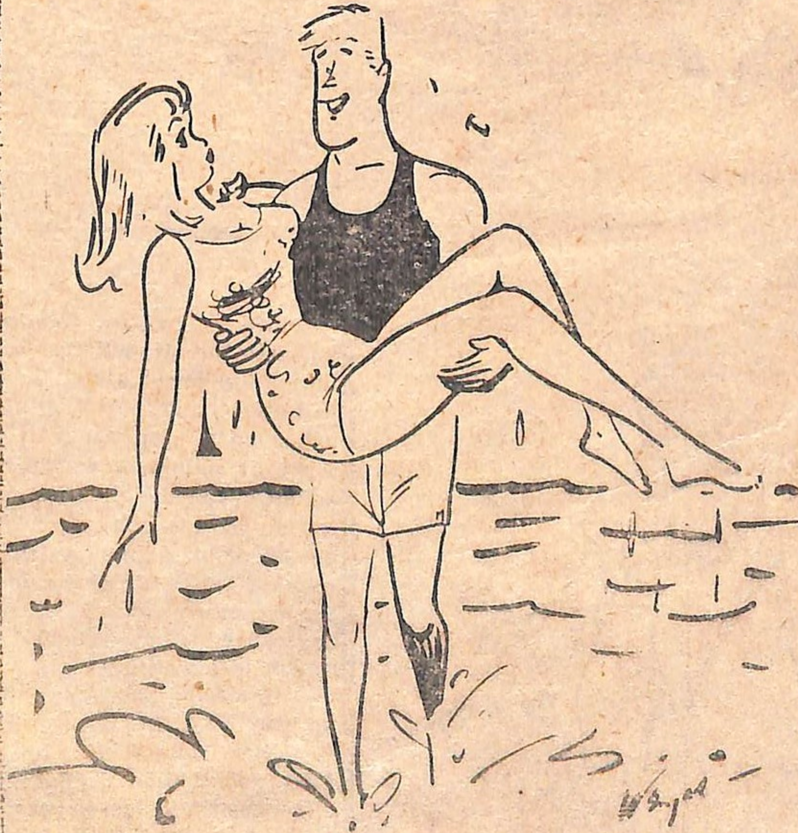
O zaman arkadaşı papaza:

— Papaz efendi dedi; John'u tekrar vaftiz edin, bakın hâlâ yalan söylemeğe devam ediyor!...

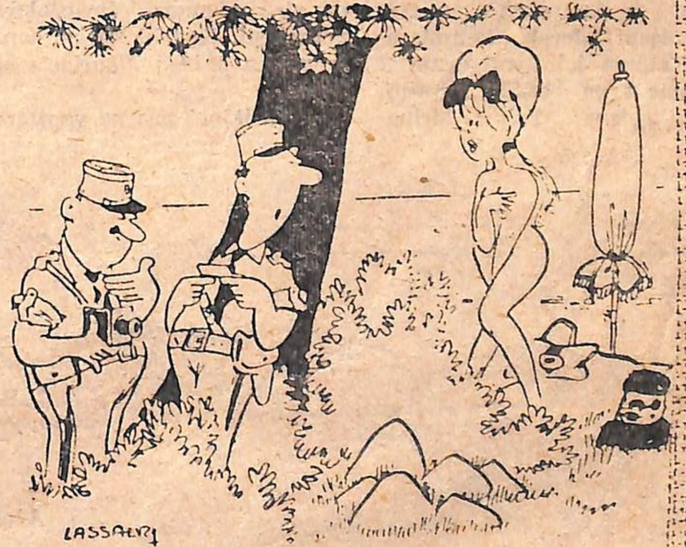
Dünya KARİKATÜRLERİ

-GALİBA KOCAMIN SESİ !

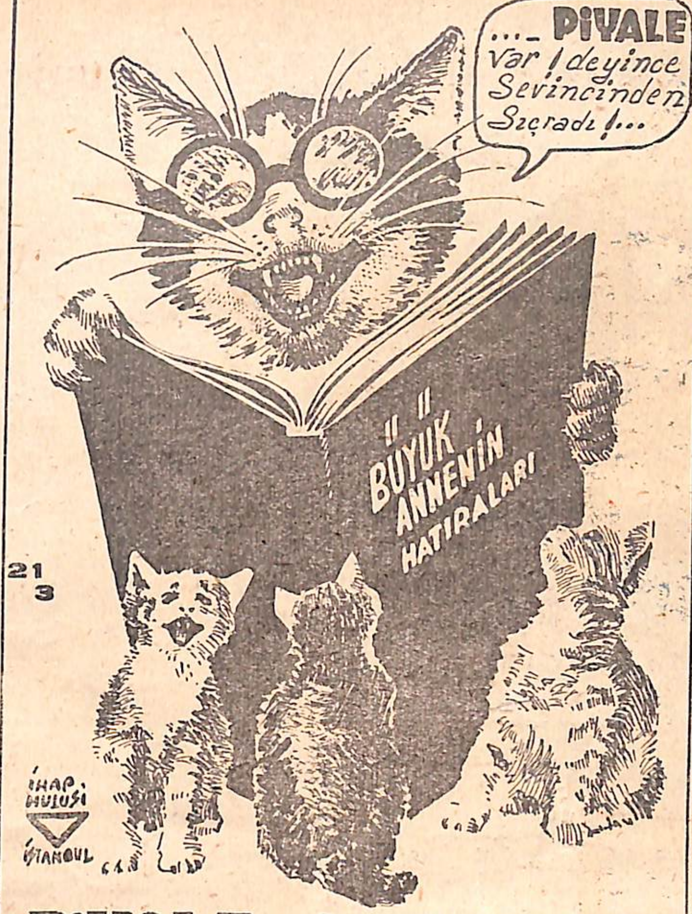
-BİRAZ KİLO ALMIŞSINIZ. GEÇEN YAZ SİZİ KURTARDIĞIM ZAMAN DAHA HAFİFTİNİZ !

-HAYDİ DENİZE ÇIPLAK GİRDİĞİNİZİ BEN GÖRMEMİŞ OLAYIM AMA ARKADAŞIM FOTOĞRAFINIZI ÇEKTİ...

-HAYDİ ALLAHAISMARLADIK, BANA BU KADAR YETER !..

PİVALE adı ağız tadı

Reklâmcılık - 2642 - 151

AKBANK'daki hesabınızda biriktireceğiniz paralarla

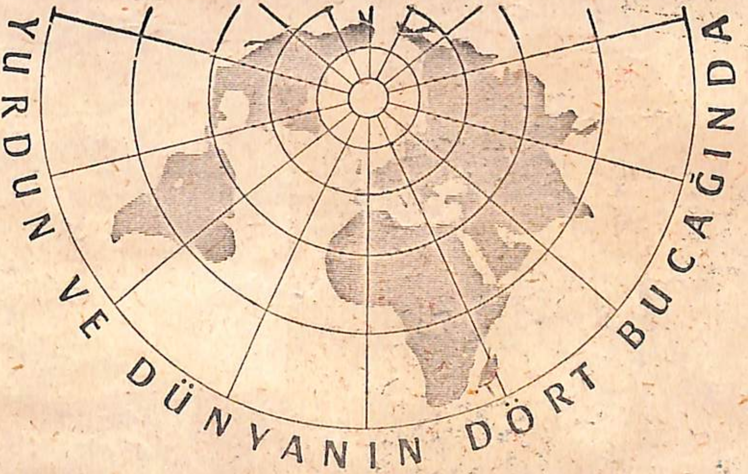
- *İstikbale güvenle bakabilirsiniz*
- *Azamî faiz geliri sağlamış olursunuz.*
- *İkramiye kazanma şansınızı çoğaltırsınız*
- *İkramiye çekilişlerinde bizzat bulunabilirsiniz.*

AKBANK

TASARRUF MEVDUATI HESAPLARI

Ak 152

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler	Dış Muhabirler	
İstanbul	A. B. D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir		İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın - 7869 153

Asıl şimdi...

..bol gıdaya ihtiyaçları vardır!

Anneler, pek iyi bilirsiniz ki çocuklar bu yaşta çok enerji sarfederler.

O halde..... onlara lâzım olan Vitamin ve Kaloriyi vermek için bol SANA yedirmeli
SANA'da çocukların gelişmesi için elzem olan gıda fazlası ile vardır.
Çünkü 100 gr. SANA'da, insana mukavemet veren 2000 Ünite A ve 100 ünite D vitamini mevcuttur.
SANA nefis ve tabii tadı ve güzel kokusu ile ekmeğe ayrı bir lezzet verir.

GRAFİKA

S 275

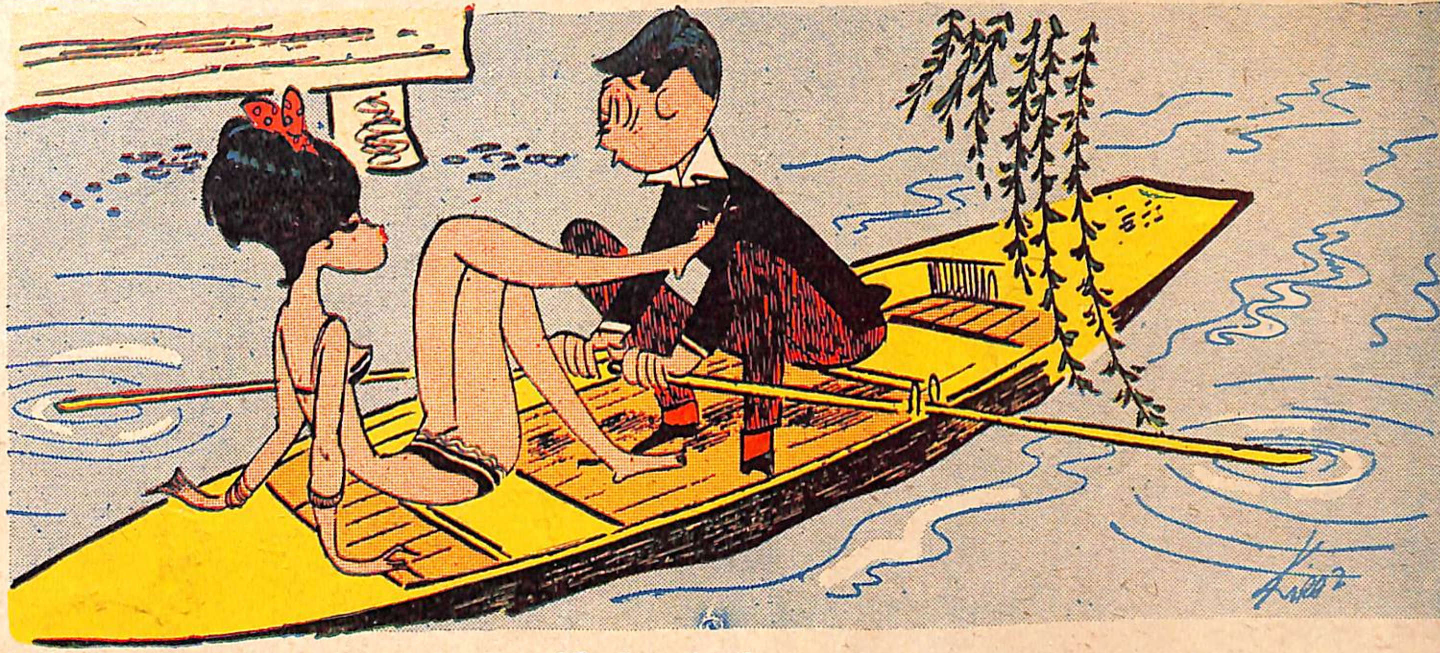
Sana

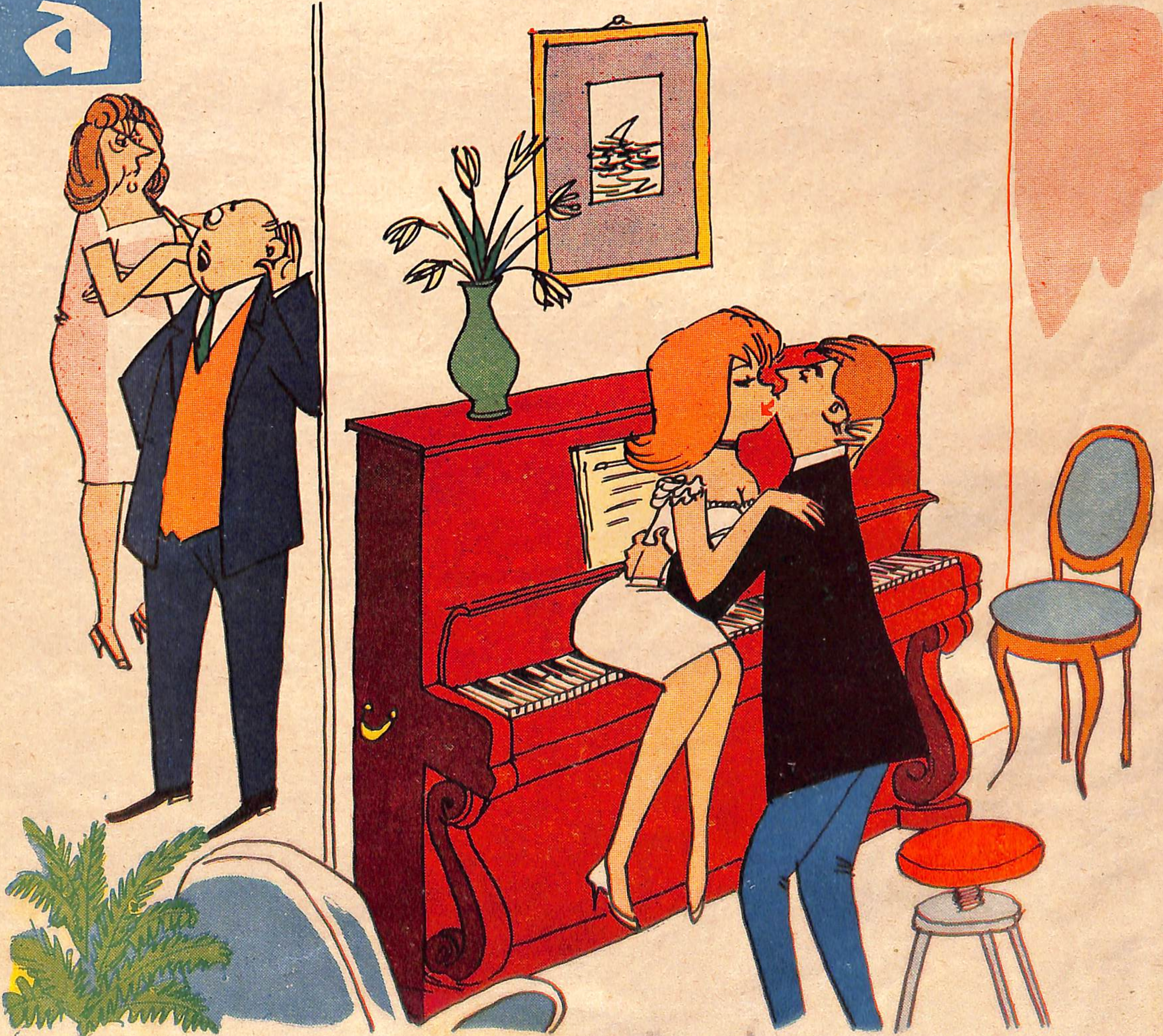
ağıza tat, vücuda sıhhat!

İlâncılık 2363 154

Akbaba

—BİR İLERİ BİR GERİ !

—BEN SANA "BİZİM KIZDA İŞ VAR„ DEMİYOR MUYDUM, MAŞALLAH ADAMAKILLI İLERLETTİ !